

# BOGOLJUB



Izhaja vsak mesec. — Naročnino in darove sprejema upravništvo, Jugoslovanska fiskarna v Ljubljani. — Rokopisi se pošiljajo uredništvu, Leonišče v Ljubljani; doposlati se morajo za vsako nadaljno številko do 1. dne prejšnjega mesca.

## Koledar za januar 1923.

Mesečni namen apostolstva molitve, določen od sv. očeta:

Da nam Bog pošlje svetih duhovnikov.

| Dnevi | Godovi         | Posebni namen apostolstva molitve, za vsak dan še važne, nujne zadeve | Češčenje presv. Rešnj. Telesa v |  |
|-------|----------------|---|---------------------------------|--|
|       |                |   | ljubl. škof.                    | lavant. škof.  |
| 1     | <b>Poned.</b>  | <b>Novo leto</b>  | Trnovo, Lj.                     | } Stari trg<br>} Sv. Martin p.<br>} Sl. Gradcu<br>} Sv. Elizabeta<br>} v Sl. Gradcu                          |
| 2     | <b>Torek</b>   | Ime Jezusovo  | Dobrava p. K.                   |  |
| 3     | <b>Sreda</b>   | Genovefa d.   | Babno polje                     |  |
| 4     | <b>Četrtek</b> | Simon stol.   | Planina p. C.                   |  |
| 5     | <b>Petek</b>   | Telesfor p.   | Javorje p. L.                   |  |
| 6     | <b>Sobota</b>  | <b>Sv. trije Kralji</b>   | Sv. tr. Kralji                  |  |
| 7     | <b>Nedelja</b> | Valentin š.   | Stari Log                       | } Sl. Gradec, bol.<br>} Sv. Janez<br>} Razbor<br>} Begunje p. R.<br>} Sv. Ilj pod<br>} Turjakom<br>} Sv. Vid |
| 8     | <b>Poned.</b>  | Severin op.   | Mozelj                          |  |
| 9     | <b>Torek</b>   | Razlika m.  | 1/2 Mek. 1/2 Rep.               |  |
| 10    | <b>Sreda</b>   | Pavel pušč.   | Begunje p. R.                   |  |
| 11    | <b>Četrtek</b> | Higin p.  | Olševek                         |  |
| 12    | <b>Petek</b>   | Ernest  | Borovec                         |  |
| 13    | <b>Sobota</b>  | Veronika  | Trnje                           |  |
| 14    | <b>Nedelja</b> | Hilarij   | Unec                            | } Pameče<br>} Dolič<br>} Sv. Peter<br>} Podgorje<br>} Sele<br>} Sv. Danijel<br>} v Celju                     |
| 15    | <b>Poned.</b>  | Maver op.   | Podzemelj                       |  |
| 16    | <b>Torek</b>   | Honorat   | Sora                            |  |
| 17    | <b>Sreda</b>   | Anton pušč.   | Železniki                       |  |
| 18    | <b>Četrtek</b> | Sv. Petra stol  | Sv. Peter v Lj.                 |  |
| 19    | <b>Petek</b>   | Kanut Kr.   | Špitalič                        |  |
| 20    | <b>Sobota</b>  | Fab. i. Bošt. m.  | Kočevje                         |  |
| 21    | <b>Nedelja</b> | Neža d. m.  | Sela p. K.                      | } Sv. Jožef v<br>} Celju<br>} Mar. c. v Celju<br>} Kapucini v<br>} Celju                                     |
| 22    | <b>Poned.</b>  | Vincencij m.  | Goriče                          |  |
| 23    | <b>Torek</b>   | Zaroka M. D.  | Poljanica                       |  |
| 24    | <b>Sreda</b>   | Timotej š.  | Brezovica                       |  |
| 25    | <b>Četrtek</b> | Spr. sv. Pavla  | Vrhnika                         |  |
| 26    | <b>Petek</b>   | Polikarp š.   | Mavčiče                         |  |
| 27    | <b>Sobota</b>  | Jan. Zlatoust   | Stara Oselica                   |  |
| 28    | <b>Nedelja</b> | Pavla vd.   | Goče                            | } Javna boln. v<br>} Celju<br>} Šol. s. v Celju  |
| 29    | <b>Poned.</b>  | Franc Saleški   | Salezijanci                     |  |
| 30    | <b>Torek</b>   | Janez ml.   | Peče                            |  |
| 31    | <b>Sreda</b>   | Peter Nolasko   | Senožeče                        |  |

## V MOLITEV SE PRIPOROČAJO:

Neka članica Marijine družbe vsem sosestram v hudi dušni stiski. — Neko dekle iz St. Jurja ob Taboru za pomoč božji v neki zadevi. — Neki dobrodelni zavod na Krasu za njega prospah.

## ZAHVALE.

Zahvaljujejo se: K. L. presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu za srečno prestano operacijo. — Neka oseba presv. Srcu Jezusovemu, Materi božji in sv. Jožefu za uslišanje v več zadevah. — Marija Vorsič najsv. Srcima, Materi dobrega sveta v Veržetu za zadobljeno zdravje ter večkratno uslišanje v važnih zadevah. — A. Žmavc presv. Srcu Jezusovemu, Mariji Pomačaj na Brezjah in bl. Tereziji od Deteta Jezusa za dve veliki dobroti, ki jih je prejela na njih priprošnja. — A. S. Mariji Materi milosti, sv. Jožefu in sv. Antonu za pomoč in uslišanje v stiski. — Jožef Sicherl, organist, Materi božji, sv. Jo

žefu in sv. Antonu za uslišanje v posebni zadevi, zlasti še sv. Jožefu za pomoč in tolažbo v mnogih slučajih življenja. — Marjeta Verdev presv. Srcu Jezusovemu za mirno poravnavo v neki zadevi. — M. P. presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu ter vernim dušam v vicalh za dušni mir. — Iz Tomaja na Krasu presv. Srcu Jezusovemu za štirikrat uslišano molitev. — Ivan Janežič in Mengša presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu ter sv. Antonu Pad. za ozdravljenje hude bolezni. — Marija Jenko iz Drage sv. Antonu Pad. za rešitev iz velike stiske. — S. M. Sabinc in Kansas City v Severni Ameriki Mariji Pomočnici na Brezjah Praškemu Jezuščku in mali Tereziji od Deteta Jezusa, da je zadobila po ponovni operaciji toliko moči, da upa polagoma na popolno okrevanje; istočasno se zahvaljuje vsem, ki so molili zanjo. — P. G. I. Mariji Pomočnici ter bl. Janezu don Bosku za pomoč v dušnih in telesnih zadevah

# BOGOLJUB

## Z novim ognjem — v novo leto!

Dvajseti letnik »Bogoljuba« je, hvalo Bogu, končan!

Dvajset let že hodi »Bogoljub« po slovenski zemlji in uči naš rod bogoljubnega življenja. Veliko je v teh letih napisal, marsikatero povedal, k dobremu spodbujal, pred slabim svaril, za čast božjo vnemal, marsikoga potolažil, časih tudi katero za kratek čas rekel, časih se pa tudi pokregal, — kakor je bilo potrebno.

Kaj menite, ali je vse to delo dvajsetih let kaj koristilo in izdalo?

Ah, veliko zrnja božje besede pade poleg pota, med trnje, na kamen — in izgine v nič!

Nekaj pa je menda padlo tudi v dobro zemljo in rodilo svoj sad. Naj bo Bogu izrečeno in priporočeno vse, kar je bilo sejano in kar je vzkalilo, zraslo in sad rodilo! Naj je Bog blagoslovi, da sad ne izgine, ampak da dobro vedno naprej dobro rodi!

Dvajseti letnik je torej končan. — Z enoindvajsetim letom pa naša gorečnost ne sme opešati, naš ogenj ne ugasniti! Nasprotno: z novim ognjem hočemo iti na nadaljne delo! »Bogoljub« se vedno bolj zaveda, kako veliko in lepo nalogo ima med našim narodom. In to nalogo hoče vršiti z vsemi močmi. Vse, kar je v njegovi moči, hoče storiti, in vsa sredstva porabiti, da naše ljudstvo dvigne k lepšemu bogoljubnemu življenju. Pri pogledu v prihodnost se mu krila razširjajo. V vse konce in kote naše domovine bi rad poletel in vse vzdramil k živemu in močnemu verskemu življenju. Vse sile hoče razgibati in vpreči v službo dobrega! Vse sile hoče zastaviti, da kraljestvo satanovo porinemo nazaj in kraljestvu božjemu pripomoremo do zmage!

Posebe hoče zanaprej »Bogoljub« večjo skrb obračati družinskemu življenju. Družina — krščanskega življenja korenina

Delati hoče še bolj na to, da bodo naše družine, po družinah pa vsa domovina posvečena Srcu Jezusovemu, da bo to Srce zakraljevalo med nami. To bo — kakor že lani napovedano — naša mobilizacija.

Posebno pa želi razgibati tiste, ki so dozdej v verskem življenju bolj ob strani stali: to je moške, fante kakor može. V vsaki številki bo prinesel nekaj zanje posebe.

Obenem pa se hoče večkrat malo ozreti proti jugovzhodu, k bratom Hrvatom, ki so z nami vred katoličani pod streho iste države, na katere smo torej navezani, kakor oni na nas. Tudi tam dolj se mora zanetiti ogenj verske gorečnosti, razgibati narod k novemu živahnemu verskemu pokretu.

Pa še dalje segajo naši pogledi, naše želje in cilji: k pravoslavnim, ki z nami vred spoznavajo istega Kristusa-Boga, a jih od nas loči stena druge cerkve. Kdaj bo bila ona srečna ura, ko bo ta stena padla in bo en hlev in en pastir? Četudi je mi najbrž ne bomo čakali, morame vendar pripravljati nanjo z delom in molitvijo.

V ta hlev pa so poklicani tudi tisti, ki pravega Boga še nič ne poznajo, ubogi poganj. Misijonsko misel, ki se je pri nas zadnji dve leti z ustanovitvijo lastnega misijonišča zelo razširila, hoče »Bogoljub« dalje gojiti in širiti, kolikor mu le prostor in moči dopuščajo.

To so naše želje, naši načrti in cilji. Vsi, ki ste z nami enih misli, pomagajte po svojih najboljših močeh 1. da se »Bogoljub« kar najbolj razširi po vsem Slovenskem, 2. da se ti naši načrti kar najbolje izvedejo, želje izpolnijo in cilji dosežejo. Bog pa daj našemu trudu svoj blagoslov!

V novo leto — z novim ognjem na delo krščansko!

## Družina — krščanskega življenja korenina.

Ves človeški rod obstoji iz raznih družb ali društev.

Imamo cerkvene in svetne družbe. Cerkevne imajo skrbeti za dušno in večno srečo, svetne za časno ali zemeljsko.

Cerkvene ali verske družbe so: katoliška cerkev, nadškofija, škofija, dekanija, župnija, soseska, — družina.

Svetne družbe so: narod, država, dežela ali pokrajina, občina, mesto, trg ali vas, — družina.

Družina je verska in svetna družba obenem. Skrbeti ima za časno in večno srečo svojih udov. Zadnja — bolj prav rečeno; prva izmed vseh verskih in vseh svetnih družb je družina. Vas, trg, mesto, občina, dežela, pokrajina, država, narod, ves človeški rod je sestavljen iz samih družin. Ravnotako: cerkvena soseska ali srenja, župnija, dekanija, škofija, nadškofija, vesoljna Cerkev — vse je sestavljeno iz samih družin.

Družina je najmanjša družba ali društvo na svetu. Druge družbe in društva ustanavljajo večinoma ljudje; družino je ustanovil sam Bog — takrat, ko je rekel: Človeku ni dobro samemu biti.

Družina se imenuje celica\* človeške družbe. Kakršne družine, take vasi, mesta, občine, dežele, države, narodi; take tudi župnije, škofije in vesoljna cerkev.

Iz tega se že razvidi velika važnost družine. Kakršne družine, taka vsa človeška družba. Če hočemo torej človeško družbo, človeški rod zbojštati, začnimo pri družini!

Velika važnost družine se pa spozna tudi iz tega: Vsak človek navadno živi v družini. In sicer živi tista leta, ki so za vsakega najvažnejša; prva leta svojega življenja. Takrat, ko se da iz človeka — bolj prav: iz človečka — napraviti, kar se hoče. Družina ima na otroka največji vpliv. Kakršna družina — taki navadno otroci. Tudi dobri družini se časih ne posreči vzgojiti samih dobrih otrok; saj se tudi na najboljši jablani dobi kak grintav sad. Navadno pa vendar velja, da jaboiko ne pade daleč od debla. Ali: dobra družina — dobri otroci, slaba družina — slabi otroci. Če hočemo torej imeti dobre otroke, dobre ljudi, moramo imeti dobre družine.

\* Celice se imenujejo najmanjši živi delci žive materije.

Družina je korenina človeškega rodu. Kakršna korenina — take mladike, taka drevesa. Ali se berejo fige s trnja in grozdje z osata? Te Gospodove besede se obrnejo lahko po pravici tudi na družine. Če je družina trnjevo grm, kako morejo biti otroci sladke fige in grozdje? Naj bodo torej slovenske družine zlahkne trte, s katerih bo narod bral sladko grozdje dobro vzgojenih otrok!

Družina je torej korenina: korenina vsega dobrega in slabega. Če hočemo slabo zatreti, krščansko življenje pa ohraniti, gojiti, na višjo stopnjo dvigniti, začnimo pri korenini! Posvetimo največjo skrb lepemu krščanskemu življenju po družinah!

Srečni otroci, ki žive po dobrih krščanskih družinah! Taki otroci se nevede in nehote nasrkajo dobrega krščanskega duha, ki veje po takih družinah. Tako rekoč mimogrede se privadijo lepim krščanskim navad, ki so vpeljane po takih hišah. Takemu človeku potem ni težko krščansko živeti. Kar se je Janezek učil, to Janez zna. In Micika ravno tako.

Če pa je bilo vedno potrebno družini obračati veliko skrb, je pa dandanes še posebno. Časih je bila šola bolj verska, in zunanji svet, duh časa, javno mnenje tudi. Danes postaja šola vedno manj verska, zunanji svet pa Cerkvi vedno bolj sovražen. Vso skrb za krščansko vzgojo moramo torej prenesti v družino. Če hočete otrokom svojim vero ohraniti, jih morate v domači hiši prav globoko versko vzgojiti, v veri prav močno utrditi! Če boste delali le površno, sadili le plitvo, vam bo hudobni svet vse podrl in poruval, kar ste sadili; in vaši otroci lahko postanejo popolni brezverci. Torej le globoko in temeljito! Če pa hoče biti vzgoja temeljito krščanska, mora biti družina sama globoko verna. Vsaka krščanska družina bodi nekako svetišče, v katerem se vzgajajo otroci božji!

Iz vsega tega razvidite vso važnost družine. Družina — krščanskega življenja korenina. Da bi ta korenina ostala zdrava, močna, zlahkna, hoče tudi »Bogoljub« družinskemu življenju obračati večjo skrb in pozornost.

Jezus, Marija, Jožef, sveta družina v hlevu betlehenskem, na poti v Egipt in nazaj, v hišici nazaretski, bodite nam zgled, varstvo in pomoč, da vse slovenske družine vpodobimo po vašem vzorcu!

## „Bogoljub“ — družinski list.

Ce je tako, da je »družina krščanskega življenja korenina«, potem je razumljivo, da želi biti »Bogoljub« družinski list. Če ga naroči dobro deklica in bere sama zase v svoji kamrici, je to že nekaj, a drugi nimajo od tega nič.

»Bogoljub« naj bi se bral po družinah — najbolje naglas. V dobrih krščanskih družinah je sploh navada, da se dobre reči berejo glasno vpričo vseh. Ob zimskih večerih, pri lahkem delu, ob nedeljah popoldne, kadarkoli se dobi kak primeren čas. Četudi ne berete vsega skupaj — nekatere reči se vam bodo zdele morebiti preveč pobožne — a »Bogoljub« mora prinesiti za vsakega nekaj, za tiste, ki so na višji stopnji, kakor za tiste, ki so še bolj pri tleh. Če ni vse za vas, pa izberite to, kar vam je bolj pogodu. Nekatero reči bodo pa posebej brali tisti, za katere je posebej pisano, n. pr. o Marijinih družbah. Četudi berete skupno, pa je prav in potrebno, da tisti, katerim kaka stvar posebej velja, še sami zase pogledajo in pazljivo preberejo, ker kar se le površno prebere ali posluša, premalo ostane.

Kako pa — ali ste dobri ljudje, agitatorji oziroma agitatorice, že šle povsod po hišah priporočati »Bogoljuba« in druge dobre časnike tako, kakor je bilo zadnjič priporočeno? Če še niste, je še čas; storite! Po dve in dve. Tudi stare naročnike je treba obiskati in naročnino pobrati! Sporočite nam iz vseh župnij, kaka je bila žetev.

V vse krščanske družine naj pride »Bogoljub«: kmetske in mestne, gosposke in preproste! Tudi po mestnih družinah morajo imeti kaj »božjega« v hiši, če hočejo biti res krščanski! Sama politika, četudi katoliška, bo pustila — srca prazna. — In to, prosimo, povsem Slovenskem! »Bogoljub« je zdaj najbolj razširjen slovenski list in najbolj občeslovenski. Nobene državne meje ga ne zadržujejo. Seveda! Politika je različna; pobožnost pa je vsesplošna; ravnotaka na Koroškem, na Prekmurskem in Primorskem, kakor na Kranjskem ali Štajer-

skem. Še na Hrvaškem se potrudite naši naročniki, da ga spravite več med svoje znance! Istotako prosimo naročnike na Nemškem (Vestfalskem) in v Ameriki. Poročajte nam naši prijatelji povsod, kako se vam je obneslo!

Urednik bi želel, da je cena »Bogoljuba« nastavljena nižje. Pa to ni njegova stvar določati, ampak lastnikova. Eno je pa res. Da ljudje nimajo denarja, tega naj nikar ne govoré! Če v eni sami občini — kakor smo brali — zapijejo na leto nad 7 milijonov kron, potem gotovo ne manjka denarja. Samo porabiti ga ne znajo ali nočejo prav.

Zelo radi bi dali »Bogoljuba« lepšo vnanjo obliko, da bi bil tudi na zunaj bolj prikupljiv: platnice, boljši papir in lepši tisk. Pa ne gre in ne gre. Kar se tiče notranjosti, se pa trudimo, da bi list kar največ koristil in da bi ne zaostajal za podobnimi časopisi drugih jezikov in narodov.

Želimo in pričakujemo torej od naših prijateljev veselih poročil in — lepih številk.

### IZ NEKEGA PISMA.

Moje največje veselje in moj največji prijatelj je Bogoljub. Komaj ga čakam, in ko ga dobim, ga slastno preberem dva- ali trikrat. Kar priporoča, skušam doseči; kar graja, skušam popraviti, ne uide mi noben stavek. Gorečnost mi poviša vsakikrat, kadar prinese svoje zlate nauke. Kakršno čednost priporoča, v tisti se skušam uriti in si jo pridobiti. Ali je povsod Bogoljub tako dobrodošel? Upam, da. Ne morem si misliti lepšega branja kot je Bogoljub. Jaz imam stare letnike vezane, ki jih vsako leto pregledujem. Vreden je, da ga shranimo. Bolnikom je tolažnik; ko ga prinesem v hišo bolnikovo, se mu obličje razveseli. Žalostnim je tolažnik v vednih dušnih bojih, grešnikom sodnik in pravičnim obramba, zgrešenim kažipot, mladini veselje. — Zlata vredna in zveličavna knjiga je torej »Bogoljub«. Blagor hiši, katero obišče, srečna družina, pri kateri gostuje!

---

Česa potrebujejo naše družine najbolj? Več verskega duha! Vpeljite torej v vse družine »Bogoljuba«! Če bodo tega brali po družinah, se bo polagoma napolnila hiša z duhom bogoljubnosti. Povej mi, s kom občuješ, in povedal ti bom, kdo si ti.

---

## Zvonovi, pozdravljeni!

Pozdravljeni tisočkrat, mili zvonovi!  
Kako smo po vas hrepeneli!  
Kako smo čakali veselega dneva,  
ko prvokrat boste zapeli!

V cerkvenem zvoniku visoko nad nami,  
tam sveto domovje bo vaše,  
od tam se bo zlivala pesem srebrna  
na križe, na radosti naše.

Zvonite, zvonovi, zvonite, zvonite!  
Naj v daljo se pesem razliva!  
Povejte vsem srcem, zakličite glasno,  
kje Bog evharistični biva!

Zvonite zvonovi, ko dan se pripelje,  
ko zemlja se v solnce zavija,  
ko tihi mrakovi polegajo nanjo,  
zvonite: Češčena Marija!

Zapojte, zvonovi, slovesno, mogočno  
zapojte, ko praznik se bliža,  
globoko zakličite v srca zemljanov,  
da zmağa je v znamenju križa!

Zvonovi, zvonite kot zvesti čuvarji,  
ko temne nevihte grozijo,  
prosite, da travnike, polje, dobrave  
nebes blagoslovi kropijo!

Spremite mladino pred anglesko mizo,  
in vernike k večni molitvi,  
veselo nevesto spremito k poroki  
in mašnika k prvi daritvi!

Zvonovi, spremito na poti nas zadnji,  
zapojte nam v novo življenje,  
nad grobom odprtim ostalim povejte,  
da Kristus je naše vstajenje!

M. Elizabeta

## Vnelo se je!

Poslušajte! Ogrejte se še vi!

Danes pa kar noče goreti, — potoži časih kaka gospodinja, kuharica. Veter iz dimnika nagaja, drva so morda premalo suha. Če so polena debela in nima kaj drobnega pri roki za podkuriti, se ogenj še prime ne. — Kadar smo pastirji jeseni na travniku pašli, smo časih, ko je bilo vreme mokrotno, prav težko ogenj napravili. Prižigali smo in pihali; kadilo se je, goreti pa ni zlepa hotelo. Kako veselje, ko je ogenj zaplapolal!

Pobožnost posvetitve družin Jezusovemu Srcu, o kateri slišimo, kako se med drugimi narodi širi, se pri nas kar ne more prav vneti. Vsaj o kakem ognju, navdušenju ni nič čutiti. Knjižica »Posvetimo družine Jezusovemu Srcu« se slabo razpečava. Tiskane je 3000 izvodov, prodalo se je v teku pol leta komaj 1000.

No, v nekem koticu naše dežele se je vendar vnelo. To je župnija Velike Lašče. Ogenj navdušenja je vzplapolal prav mogočno in čudovito vnel celo župnijo. Vse je vneto za to pobožnost. Vse slike in kipi J. S. v Ljubljani in v Kočevju so pokupljeni; zmanjkalo jih je...

Kako je ogenj nastal? Zažgala je neka žena, pihali so duhovniki, in zagorelo je, da je veselje!

Neka dobra žena torej, ki »Bogoljuba« pridno prebira, je izrekla domačim duhov-

nikom željo, da bi bilo lepo, ko bi se ta pobožnost tako vpeljala, kakor jo priporoča »Bogoljub«, oziroma knjižica »Posvetimo družine Jezusovemu Srcu«. Oba gospoda, ki sta že pospeševala češčenje Jezusovega Srca, sta za to željo hitro poprijela. Ljudi pa se je polastilo nepričakovano navdušenje. Začeli so na podružnicah. V nedeljo popoldne se je ljudstvo zbralo v cerkvi, eden gospodov je imel nagovor, zapeli so litanije Jezusovega Srca, nato sta šla oba, in še domači gosp. novomašnik je pomagal, po hišah, iz ene v drugo, in puvod izvršila posvečenje po obredu, kakor ga predpisuje knjižica »Posvetimo...« Delo je naporeno in utrudljivo. Kajti vse je nenkrat je hotelo imeti to posvečenje. Do 40 hiš sta obhodila in posvetila eno popoldne. Veliko vasi je, kjer so se posvetile do zadnjega vse hiše. Revni in bogati, vsi so enako vneti.

Treba je omeniti, da so tudi v Laščah, kakor marsikje drugod, pred nekaj leti opravili posvečenje skupno v cerkvi. Ljudje so prinesli v cerkev slike in kipe presv. Srca, ki so se blagoslovili, in nato so opravili skupno posvečenje. — Toda posvetitev posameznih hiš in družin napravi vse drugačen vtisk in ima vse večji vpliv. Ta posvetitev ni samo neka vnanja pobožnost, ampak gre na globoko. Ljudje

vzamejo posvetitev za resno. Posvetitev je velikega pomena za versko življenje družine. In za to se pri tej posvetitvi gre, ne samo za lepó vnanjost!

Ljudje se na posvetitev pošteno pripravijo. Pred dnevom posvetitve opravijo devetdnevnicó, in na dan posvetitve skoro vsi prejmejo sv. zakramente. Za posvetitev samo v vsaki hiši pripravijo oltarček, ki ga okrasijo kar najlepše morejo, tako da je veselje pogledati. In s kakim navdušenjem ljudje molijo in prepevajo! Navdušeno, »da ni za povedati!« — so besede g. župnika. Kar pa je posebno znamenito, je to, da je ta ogenj užgal tudi moške in fantje. S kakim veseljem spremljajo duhovnike iz ene hiše v drugo, iz ene vasi v drugo, in prepevajo svete pesmi! Moški sami priznavajo, da jih ta pobožnost prevzame. »Ljudje so veseli nas in mi smo ljudi veseli,« se je izrazil gospod župnik. Po njegovem mnenju ima za poživljenje verskega duha in življenja ta posvetitev večji vpliv kakor vsaka druga reč.

Da bo rodila posvetitev res trajne sadove — in ne bo le slamnat ogenj — je treba seveda pobožnost trajno gojiti. Že pred posvetitvijo so bili ljudje splošno

pripravljani na posvetitev z govori o presv. Srcu v župni cerkvi, in posebno še pri Marijini družbi in v Tretjem redu. Treba pa bo delo tudi nadaljevati. Posvečenje se mora ponavljati vsak mesec, da, nakratko vsak dan. »Jaz bom gojil in kuril to pobožnost na vse načine,« so zopet besede gospoda župnika. Želeti je in upati je, da bi se tem potom bolj vneli za versko življenje tudi moški, ki so pokazali ob posvetitvi izredno navdušenje.

Tako je v Laščah. Vnelo se je. Srce Jezusovo je s svojim plamenom užgalo celo župnijo. Kaj pa drugod? Ali bo šel ta ogenj po deželi? ...

Presveto Srce slavo  
naj poje ti srce,  
le k Jezusu v višavo  
vsa srca naj žare!

Medtem je uredništvu prišlo na uho, da so tudi v nekaterih drugih župnijah to pobožnost z veliko vnemo in veseljem vpe-ljavali. Zakaj pa takih reči ne sporočate — drugim v spodbudo? Prihodnjič hočemo navesti tudi druge kraje, kjer je bilo podobno lepo. Ogenj, ki se je enkrat vnel, mora naprej po celi Sloveniji!

## Zlate jagode.

### II. Ponižnost.

»Kdor se ponižuje, bo povišan.«  
Luka 14, 11.

**Ponižnost je podlaga vseh čednosti. Ni je boljše priprave, da dobimo nebeške milosti, kakor je ta sveta čednost.**

(Sv. Avguštin.)

Tej čednosti je pripisoval sv. Vincencij Pavelski ves svoj napredek in vse milosti, ki jih je obilno dobival; zato jo je močno priporočal tudi drugim in jo želel videti pri svojih bratih.

Neki sveti redovnik je rekel: »Z veseljem dam obe očesi, če za to dobim ponižnost.« ...

Sv. Katarini Sijenski je nekoč rekel Gospod, da bi jo v ponižnosti utrdil: Veš, moja hči, kdo si ti in kdo sem jaz? Srečna boš, če to veš. »Jaz sem, ki sem; ti si tista, ki nisi.« To naj bi tudi vsak izmed nas rekel: Jaz sem tisti, ki nisem; to še pravi:

jaz sem nič! Jaz in vse, kar je na meni, nisem sam od sebe, vse je od Boga. Brez njeга nisem in nimam nič. Da, po sebi sem pravi nič, in dobro, kar je na meni, to so samo nakopičene božje dobrote. Če mi jih Bog odtegne, padem in izginem v svoj nič.

M o l i m o ! Podeli mi, o Gospod, čednost ponižnosti, ki je v tvojih očeh tako prikupljiva! Daj mi, da spoznam svoj nič, svojo revščino, in da se zavoljo te revščine pred teboj v prah ponižujem in neprestano prosim tvoje milosti.

#### 2.

**Ponižnost je mati vseh čednosti. Ona rodi pokorščino, potrpežljivost, strah božji, skromnost in mir.** (Sv. Tomaž Vilanovski.)

Sv. Frančiška Šantalska je imela tako ljubezen do ponižnosti, da je vedno pazila,

da bi ne zamudila kake prilike, da se vadi v ponižnosti. V nekem pismu do sv. Frančiška Saleškega pravi: »Prosim vas, preljubi oče, zavoljo časti božje, pomagajte mi poniževati se!«

3.

»Kdor ni globoko v ponižnosti utemeljen, se ne more dvigniti do višje stopnje notranjega občevanja z Bogom.«

(Sv. Terezija.)



In so predenj padli in ga molili.

Molimo! Če pomislim, o moj božji Zveličar, do kake globočine ponižnosti si se ti spustil, me je sram, da se jaz tako bojim poniževanja. S tvojo pomočjo pa se hočem skupaj vzeti in nobene prilike ne opustiti, da bi se ne poniževal.

Sv. Katarina Genovska je bila tako prešinjena zavesti o svoji ničnosti, da še svojega imena ni marala imenovati. Zmirom se je imela za nič, ki ima samo toliko bitnosti, kolikor ji je Bog milostno daje. Če pa je storila kak pogrešek, je rekla: Vsi ti pogreški so učinek tega, kar sem sama iz



sebe; in prepričana sem, da sama iz sebe ne morem boljših sadov roditi. Če ne storim več hudega, je to samo zato, ker me Bog zadržuje.

Sv. Klari Montefalkonski je Bog za več let odtegnil nebeško tolažbo, ki ji jo je sicer dajal, samo zato, ker je nad nekim svojim delom imela ničemerno dopadenje,

čeprav je svojo napako takoj obžalovala in se za to ostro pokorila.

M o l i m o ! Prosim te, Gospod, podeli mi dragoceni dar ponižnosti, ki oči tvojega usmiljenja nase potegne, da jo z milostmi obogati, ti dušo stori prikupljivo in vredno tvojih milosti!

## Kako je bilo na dobrodelnostnem in treznostnem shodu?

### I.

#### Ljubljancanom eno na uko.

Kakor napovedano, je bil v nedeljo, 19. novembra, na god sv. Elizabete, v Ljubljani shod dobrodelnosti in treznosti.

Ob 7. je bila v ta namen sv. maša v cerkvi Jezusovega Srca, po sv. maši pa pridiga, ki jo je imel č. gospod dr. J o Ź e f V a l j a v e c z Rakovnika.

Zborovanje se je pričelo po 9. in je trajalo čez 12. uro, od 2. pa čez 5. uro. Kakšna je bila udeležba? Dežela, moramo reči, se je odzvala dobro. Zastopanih je bilo 140 Marijinih družb ali raznih društev.\* Posamezne družbe ali društva sicer večinoma niso poslale po mnogo zastopnikov, a poslale so jih vendar in s tem pokazale, da poznajo disciplino in da imajo voljo pri dobri stvari sodelovati. In to je glavno; da le vsaj dobro voljo pokažete. Ko bi jih bilo od povsod toliko, kakor s Homca (25), bi bila pa dvorana več kot polna. Sicer je bilo spet nekaj družb in društev iz bližine Ljubljane, ki niso bile zastopane na shodu. A ker udeležba na shodu ni bila ravno dolžnost, ni mogoče kaj drugega reči, kakor da jim manjka gorečnosti. Pač pa so se zelo lepo izkazale nekatere zelo oddaljene družbe. Štiri, pet ur od železnice, pa iti v tem hladnem vremenu ponoči z doma in ponoči zopet nazaj, to ni mala stvar. Taki požrtvovalnosti vsa čast! Le zakaj ni vsaj polovico take požrtvovalnosti povsod? Tudi iz Braslovč so bile tri dekleta; več jih pa s Štajerske ni bilo pričakovati, ker so imela dekleta isti dan v Celju svoje lepo zborovanje. Največje pohvale so pa vredne štiri dekleta, ki so prišli z onstran italijanske ograje, iz C e r k n e g a. Te so šle z doma že v p e t e k popoldne ob 3. in prišle zvečer do meje. Od tam so šle v soboto zjutraj ob 3. in hodile peš do Škofje Loke, najmanj 6 ur hoda, vsega skupaj pa 8 do 9 ur peš, pota, potem pa še po železnici; ravno to-

liko seveda nazaj. Tu se učite gorečnosti in požrtvovalnosti za dobro stvar!

Če primerjamo te cerkljanske dekleta, potem pa Ljubljancane in Ljubljancanke, potem zazija med nami strašen prepad. Ljubljana namreč se je izkazala to pot izredno slabo. Ljubljana je bila ta dan v resnici zaspana. Saj smo že imeli podobne shode v Unionu, pa nikoli ni bila udeležba tako slaba kakor letos. Spominjamo se na protialkoholni shod 19. januarja l. 1919., ko je bila dvorana Uniona z galerijo vred tako natlačeno polna, da skoro ni mogel nikdo več noter. Letos 19. januarja na shodu za nravni prerod je bilo že slabše, pa vendar še ne slabo. Zakaj je bilo torej to pot najslabše, ko so bile izrečno povabljenе Marijine družbe? En vzrok je bil shod tretjega reda ob 5. popoldne. Dobro! Proti temu se ne da nič reči. Kakor pri Marijinih družbah tako mora tudi pri tretjem redu veljati disciplina. Toda vsi kongreganisti niso tudi v tretjem redu. In tisti, ki so, bi bili do 5. tudi lahko prišli. — Ne more se reči, da ni v Ljubljani veliko dobrih ljudi sploh, posebno še po Marijinih družbah, zlasti veliko dobrih deklet. Nekaj gospâ od Elizabetne družbe in Krščanske ženske zveze je pač prišlo, med njimi častna predsednica, ga. dr. Brejčeva, — dočim je bila dejanska predsednica doktorica Angela Piskernikova s tremi drugimi kot govornica na shodu v Celju. A kje ste bili vi drugi — z inteligenco se bomo pogovorili v »Prerodu«! — posebno ve dekleta, ki vas poznamo, da ste pridne, da berete in tudi širite »Bogoljuba«? Kaj si pa mislite, ko berete taka vabila, pa se jim ne odzovete? Ali bo treba vsakemu posebe na dom vabilo poslati? Ali pa celo tiskarja ali avtomobil, kakor go pošiljajo pri volitvah tistim, ki sami nočejo ali ne morejo priti?

Dva sta glavna vzroka tej neljubi prikazni.

1. **Manjka discipline.** Ljubljanske Marijine družbe ali kongregacije so same na sebi dobre, da, zares prav dobre. A eno pomanjkljivost imajo: Kar piše »Bogoljub«, si mislijo, to velja za deželo, za na kmete. Kmet seveda mora ubogati. Mi Ljubljančani, mi smo pa kaj drugega; mi smo izvoljeno ljudstvo kakor Judje v starem testamentu. Hic leges dantur, ibi cbservantur, tako si menda mislijo tudi v nekem drugem velikem mestu; to se pravi: tu se postave dajejo, tam jih pa izpolnjuje! V Ljubljani ukaze dajemo, na deželi jih pa izpolnjuje, Ljubljančani smo izvzeti. — Te misli, ljubi moji Ljubljančani, so pa zmota. Kolikor vemo, je tudi Ljubljana v ljubljanski škofiji in ni vzroka, zakaj bi za ljubljanske družbe ne veljalo, kar velja za druge, — razen nekaterih posebnih družb, za katere res ne velja vse, kar se od družb splošno zahteva. Pa tudi za te je tem lepše, čim bolj se drugim prilagode.

2. **Manjka razumevanja.** Naši dobri ljudje še vedno ne vedo, kaj je prava pobožnost. Lansko leto je to Bogoljub v več številkah zaporedoma razlagal; pa vidimo, da bo treba še velikokrat povedati, preden se bo kaj prijelo. Pomnite, prosimo: **Brez ljubezni ni pobožnosti!** Ljubezen pa, če se ne kaže v dobrih delih, je prazna beseda. Dobrodelnost je torej nujen in bistven del krščanstva. Brez dobrodelnosti je krščanstvo listje in cvetje brez sadu. — V Ljubljani se sicer za dobrodelnost nekaj dela. Imamo v vsaki župniji Vincencijevo in Elizabetno družbo. Toda ne smete misliti, da je s tem že vse narejeno! Vse to, oprostite, je zelo zelo skromno. Dobrodelnost mora iti bolj na široko in bolj na globoko. Vsak kristjan se mora čutiti dolžnega, da izvršuje dela ljubezni. Ker imamo premalo ljubezni, ker imamo pokazati premalo dobrih del, zato je pobožnost zaničevana. Pobožnost brez ljubezni ni pobožnost, ampak pobožnjaštvo. »Tercijalstvo nam očitajo« — je rekla na dan shoda neka blaga gospa — »pa deloma po pravici.« In kolikor je v tem upravičenega očitanja, ga moramo s sebe spraviti! Glejte, da z dobriimi deli usta zamašite posvetnim in hudobnim ljudem! Tako je že sv. Pavel opominjal svoje vernike.

Če pa je premalo razumevanja za dobrodelnost, ga je še manj za treznost. Da! Da katoličani to strašno prikazen, ka-

kor se pri nas zdaj pije, kolikor se to denarja zapravi, kolikor se zdravja ugonobi, kolikor nešteto se greha stori, vsega neštetelega telesnega in dušnega gorja, in to dan za dnem, teden za tednom, leto za letom, naprej in naprej — da katoličani vso to grozo gledajo, ne da bi si iz tega kaj storili, to je strašna obsodba za nas! Če nas take reči prav nič ne ganejo, — dočim se časih posvetnjaki in brezverci veliko žrtvujejo za odpravo tega gorja — je tem ljudem katoličanstvo lahko v zasmeh! Kaj pomaga, — si mislijo taki ljudje — v cerkev letajo, reveža ob cesti ležečega pa nočejo videti in brezčutno korakajo po svoji poti, pa menijo, kako so pobožni! Katoličani, ki se za take reči nič ne brigajo, so do pičice podobni judovskemu duhovnu in levitu, ki sta šla mimo ranjenca na poti, katerega se je usmilil Samaritan. Mi pri tej zgodbi mislimo samo na juda, s poudarkom pravimo »judovski«, — a bolj kot o Judih velja to o kristjanih. O, ne samo judovski, tudi krščanski ljudje so, ki brez misli in srca hodijo mimo ranjenec po cestah. Delo za treznost, za abstinenco imajo samo za šport ali kaprico, za posebnost, ki si jo je nekdo v glavo ytepel in jo zdaj goni; eden ima enega konjička, ki ga jaha, drugi drugega: eden rad telovadi, drugi hodi na lov, tretji leta v hribe, četrti bije žogo, peti igra na harmoniko, šest se peča s čebelami, eden z abstinenco. Ljudje božji, vi se ne zavedate, da je to dolžnost nas vseh: pijancev, ki so telesni in dušni reveži, se usmiliti. Kakor je dolžnost lačnemu kruha dati in žejnemu kozarec vode, tako bo Bog sodni dan rekel: Videli ste me, kak revež sem bil, v tisočih in stotisočih mojih bratov ste videli, kaj dušno in telesno trpim, pa niste imeli srca zame! — Ljubi moji, delo za treznost ni kaprica, ampak veliko apostolsko delo, za katero bi morali imeti kaj razumevanja tisti, ki se štejejo, da so dobri kristjani. Delo za treznost je prva in največja dobrodelnost, je rekel g. nadzornik Humek, govornik na našem shodu. Brez dvoma je delo za streznjenje ljudstva brez primere več vredno kakor beraču dar podeliti. In pri takem delu bi moral želeti pomagati vsak, kdor kaj more; in če nič ne more, je lepo, če vsaj dobro voljo in željo pokaže.

Zato pa, ljube pobožne duše ljubljanske, da hodite v nedeljo po ljubljanskih cerkvah, tudi v dve ali tri cerkve, to je zelo lepo, saj brez vas bi bile cerkve praz-

ne. Toda, kjer pa se gre za to, kako bi se bližnjemu pomagalo, tam vas ne sme nikoli manjkati! — »da se vaša pobožnost ne bo zaničevala,« kakor pravi zopet sv. Pavel.

No, zdaj se je pa tega toliko napisalo, da danes do shoda samega še priti ne moremo. Odložiti ga moramo za prihodnjič.

Seveda, kar velja za Ljubljančane, ve-

lja tudi za vse druge, — kakor to, kar velja za druge, velja tudi za Ljubljano.

Zahvala bodi izrečena tistim, ki ste prišli ure in ure daleč in s tem pokazali, da imate razum in srce za dobro stvar, za pomoč bližnjemu, za pravo dejansko krščanstvo!

Glavno pa je, da niste samo v Ljubljano prišli, ampak da se bo zdaj doma pokazal sad tega shoda. In o tem še prihodnjič.



Nebeški gost v dobri krščanski družini.

## Glas iz Koroške.

Koroški Slovenci živimo pod vplivom dveh narodov, vsled tega trpimo v narodnem, še bolj pa v verskem oziru. V kulturnem in verskem oziru bomo napredovali le v toliko, kolikor se bomo sami izobrazili. Šol sploh nimamo, zato smo navezani popolnoma sami nase. Naša inteligenca so naši duhovniki. Pa naši duhov-

niki so našim nasprotnikom trn v peti, vsled tega bi radi še te, kar jih je pri nas ostalo, odpravili. V ta namen so ustanovili društvo »Petitionsausschuß zur Vertreibung der slovenischen Hetzpriester.« Položaj slovenskega duhovnika je težaven, ker mnogokrat ne najde zaslombe v višjih krogih. Zaslomba pa mora najti v nas, svo-

jem ljudstvu. Vsled tega moramo gledati, da bo vez med ljudstvom in duhovniki tako tesna in prisrčna, kakor je v najboljši krščanski družini med starši in otroci. (Bravo! Ur.) Da bi se verska zavest med koroškimi Slovenci poživila, bi bilo želeti, da bi naši duhovniki napravili med seboj zvezo ter začeli po vseh slovenskih pokrajinah prirejati katoliške shode, ki bi imeli zgolj verski značaj. To je potrebno; kdor resno opazuje svetovni položaj, vidi, da se ljudje vsepovsod odločno vrstijo v dva tabora, v versko in brezversko stran. Kristus in satan se borita za neumrjoče duše. Na Koroškem je posebno socialna demokracija razvila svoje delovanje in bati se je, da bo med našim ljudstvom ubila vso versko zavest.

Drugo, kar bi bilo želeti, je, da bi gg. duhovniki gledali na to, da bi povsod vpeljali Marijine družbe in tretji red. Na vsak način pa naj se vpelje v vsaki župniji bratovščina Jezusovega Srca.

Silno potrebno pa je, da med našim ljudstvom razširimo »Bogoljuba«. Gospodje pri »Bogoljubu« so tako velikodušni, da dajejo revnim koroškim Slovincem list za nižjo ceno. Velika malomarnost je od nas, ako se te ugodnosti ne poslužimo. Za razširjenje verskih listov imamo mi premalo smisla. Sploh pa imamo »pobožni« ljudje vsepovsod eno veliko napako. Mi smo namreč veseli, ako nas ljudje pustijo v miru, da moremo svoje pobožnosti v cerkvi opravljati. Doma pa se zopet nekako zapremo, kakor da bi v javnem življenju prav ničesar ne imeli govoriti. Bodimo pozni, toda ponosni na svoje ver-

ske prepričanje! (Da, tako bodi Ured.)

Ko je »Bogoljub« ob novem letu pisal, da velja za Koroško le znižano ceno, sem resno začel misliti, kako bi se dal list razširiti. Po vsestranskem premišljevanju sem prišel do zaključka, da je le dvoje mogoče. Krepka agitacija ali pa požrtvovalnost. Ker pa nimam gibčnega jezika, sem se odločil za požrtvovalnost. Nagovoril sem nekaj častilcev Jezusovega Srca, zložili smo denar in naročili prav veliko izvodov »Bogoljuba«. Mi moramo naše ljudi takorekoč prisiliti, da bodo brali. Zato prosim vse rodoljube, posebno Marijine družbe in tretjerednike, skličite zaupne sestanke, poagitirajte ali pa zložite denar in plačajte po par izvodov »Bogoljuba«, za revnega soseda ali pa za onega mladeniča in dekle, ki kažeta veselje do pobožnega življenja, pa lista ne znata ali ne moreta naročiti. Denar, ki ga izdaš za »Bogoljuba«, ni proč vržen, živel boš v prijetni zavesti, da širiš blagovest med ljudstvom. Torej zberite denar, denite v pismo in pošljite z naslovi vred na upravo lista. Podpirajmo in širimo »Bogoljuba«, zato pa niti vinarja za alkohol! Ljudje božji, delajmo za zveličanje neumrjočih duš.

### Tretjerednik.

O p. ur.: Izvrstno pove ta mož! Kako lepo govori o zvezi med ljudstvom in duhovniki! Misel o katoliških shodih je imenitna. Gg. duhovniki naj bi jo res poprijeli. Tu imate takorekoč program delovanja za versko prerobenje in poživljenje na Koroškem. In kar piše o »Bogoljubu«, to nam je seveda iz srca vzeto. Da, tako se mora delati. Le poslušajte ga, Korošci, tega vašega zavednega rojaka!



## Za naše fante in može.



Fantje naši in može! Tale kotiček Bogoljuba, ta bo pa za vas!

S tem ni rečeno, da nič drugega v Bogoljubu ne smete brati, kakor samo tole. Kaj še! Ves Bogoljub je vaš, če ga marate. Toda tale kotiček pa tako vaš, da ga ženske gotovo še — brale ne bodo... Oh, kaj pa sem rekel! Da bi ga ženske ne brale? Kje je to mogoče! Še prav nalašč in s posebnim poženjem ga bodo brale, češ, moram videti, kaj jim bo vendar povedal. Že jih vidim, kako ga ravno berejo in se

muzajo... Pa naj ga berejo! O le naj ga berejo in naj imajo svoje veselje! Zakaj bi ga jim kafili? Škodovalo ne bo nič, morebiti še koristilo. — Glavno seveda je, da ga berete tudi vi, fantje moji in može!

Ali vi, moji dragi, sploh kaj Bogoljuba berete? Koliko vas pa je, ki ste ga že do zdaj brali?

Oho, kaj nas imate za take brezverce, da za nobeno božjo reč ne maramo?! Tako mi boste odgovorili in me zavrnili tisti, ki ste ga že dozdej brali. Takoj se oglasi

jih sto... kakor pravi lista pesem, ko so živali župana volile: takoj se oglasi jih sto, le-ta nam županil ne bo! Tako tudi tukaj: Takoj se oglási jih sto — tud' moški ga radi beró! Sto, morebiti še več sto, morebiti celo tisoč. — Tako, tako! Lepo, lepó! Sto, več sto, tisoč; morebiti še par tisoč. Kje pa so drugi tisoči? Kje hodijo, kaj delajo, kaj berejo, kaj ljubijo?... No, kaj delajo naši fantje in kaj berejo? Kaj jih zanima in veseli?... Kaj delajo?! I, delajo, delajo in delajo. Delajo radi, to se jim mora pustiti; lenuharijo navadno ne. Delajo vse, kar hočeš: kopljejo, vozijo, orjejo, sejejo, mlatijo, zidajo, tešejo, kujejo, šivajo, krpajo, pa tudi pišejo, študirajo in poučujejo. Delo jih veseli in radi pokažejo, kaj znajo. Kaj pa berejo? Nekateri nič, nekateri črešnje o Krésu in gobe v jeseni, nekateri pa »Domoljuba«, »Slov. Gospodarja«, »Goriško Stražo«, »Koroškega Slovenca«, prekmurske »Nóvine«, nekateri tudi »Slovenca« ali »Stražo«; drugi pa tudi liste, ki naj bi se med dobrimi kristjani še ne imenovali ne. — Kaj pa »Bogoljuba«? Oh, »Bogoljub«, to je pa za ženske in za otroke! »Bogoljub«, pa Marijine družbe, pa Tretji red, pa bratovščine, pa odpustki, pa škapulirji, pa druga taka ropotija, to so ženske reči! Saj jim pustimo to veselje, naj imajo svoje pobožne igrače, za nas so pa druge reči! Mi moramo delati, delati, pa gospodariti, pa kupčevati in trgovati, glihati in barantati, da kaj zaslužimo in da si ga tudi en liter ali frakelj lahko privoščimo. Ne le enega, tudi dva in tri in še več. In kaj se po svetu novega godi, to seveda radi slišimo. Molimo že tudi, seveda, saj smo kristjani, pa vse, kar je prav; preveč še s kruhom ni dobro.

No, ali ni tako? Ali ne mislijo in govorijo naši možaki zvečine tako? Pobožnost, to je ženska reč; za nas pa je delo, gospodarstvo, kupčija, pijača pa politika!

Ja, ali naj bodo samo ženske v nebesih? O tisto ne, v nebesa bi že tudi mi radi prišli! Ampak za prve sedeže se ne bomo prerivali, tiste naj imajo ženske, ki so bolj sitne, za nas bo pa kar tam za durmi dobro.

Kaj mislite, da so v nebesih res samo ženske tam blizu božjega trona? Moški pa vsi doli v kotu »za durmi«? Odgrnimo malo zagrinjalo in pogledjmo za trenutek v nebeško dvorano! Kaj vidimo? Prva, najbližja Boga, je seveda žena, Marija, blažena med ženami, potem pa pridejo: sv. Jožef, sv. Janez Krstnik, sv. Peter in ž

njim vsi apostoli, mučenci, učeniški, škofje, spoznavavci, menihi, očaki, preroki — oh, cela nepregledna truma jih je! Tudi žená in devic je seveda nešteto, — a moški niso zadnji.

Ne, ne, to je zmota, kapitalna zmota, kakor da bi bila nebesa, prvi sedeži nebeški in pobožnost le za ženske, za moške pa ne. Vsa zgodovina kraljestva božjega nam to priča: Tud' moški so poklicani k svetosti in popolnosti.

Tako je bilo od nekaj — od Abelna in Noela — in tako je in mora biti tudi danes! Saj nekaj moški niso bili iz drugačnega lesa, kakor so danes. Kar so nekaj zmogli, zakaj bi pa danes ne?

Da, da, tudi moške moramo zmajati, razgibati, vzdigniti k boljšemu verskemu življenju! To nalogo si je zastavil »Bogoljub«.

Kako pa to narediti, to je pa vprašanje. Kako moške pridobiti za boljše versko življenje, to je najvažnejše in najtežje vprašanje — učeni ljudje bi rekli »problem« — dušnega pastirstva. Duhovniki se pečajo z njim že od nekaj in ga poskušajo rešiti, pa le ne gre dobro. Človek bi res že obupal nad temi grčami, češ, nič ni narediti z njimi, nikamor jih ne premakneš. Pa posvetil se je žarek upanja: morebiti bo pa le šlo!...

Lansko leto smo videli v Rimu velikansko procesijo samih mož in fantov, ki so molili, peli, pobožno vzklikali in kazali tako versko gorečnost, da je bilo vse pokoncu. — Potem smo pa tudi sami poskusili. Imeli smo v Ljubljani shod moških Marijinih družb in drugega vernega moštva. Ni bilo kaj posebnega: par pridig, sprevod po mestu z muziko in nekaj govorov v dvorani. Pa kako so bili fantje in možje veseli, kako navdušeni! In kako so peli! Iz več krajev se je potem slišalo, kako zadovoljni so prišli fantje domov. Šele nekaj tednov je, kar nam je pisala neka gorenjska Micika: Ne veste, kako je prišel moj 18letni brat navdušen domov!

No, vidite, smo rekli, saj se da tudi iz moških kaj napraviti! Pa ste rekli, da s tem ljudstvom ni nič za narediti! Saj ni res! Tudi moški se dado vneti, samo na pravem koncu jih je treba prijeti!

Ženska in moška narava sta zelo različni. Ženska je bolj mehka, hitreje dovzetna — moški je bolj trd, debela skorja ga obdaja, ne prideš mu tako lahko do živnega; a pod to debelo skorjo je večkrat — dobro

srce. Treba je veliko gorkote, solnca, preden se razgreje; ko pa solnce prodre skozi debelo kožo do srca in srce ogreje, potem je pridobljen.

O, v naših fantih in možakih je veliko dobrega! A to dobro nekako — spi. Treba je to dobro vzbuditi. Solnčna gorkota spomladi vzbudi iz zemlje speče cvetice; in solnce, gorkota, ljubezen mora greti moška srca, da jih otaja, vzdrami in zbudi k lepšemu čednostnemu življenju.

In to hočemo poskusiti.

Tudi moški morajo kaj »božjega« brati. In če drugega ne, vsaj ta-le predal, ki je prav nalašč za vas, vsaj tega-le boste, moji fantje in možje, že prebrali, kajne! Vselej pogledjte v ta predal in vprašajte: No, kaj nam pa danes pove?

Potem pa hočemo skupaj hoditi na shode, cerkvene shode. Ker smo lani videli, da so vam taki shodi všeč, si pa to veselje lahko še časih, in še velikokrat napravimo. Rekli smo, da bo vsako leto en velik tak shod, pa več manjših. Veste, kako smo pred nekaj dnevi v Ljubljani sklenili? Da bo to leto tak velik shod tudi na binkoštni ponedeljek, in sicer pri **Sv. Jožefu nad Celjem**. Upamo, da štajerci ne boste zamerili, če v Ljubljani delamo

take sklepe, ki segajo v Vašo škofijo, ampak da boste s tem še prav zadovoljni. — Dalje pa smo že govorili, da bi imeli okrožne shode: v Ceren grobu pri Loki, na Limbarski gori pri Moravčah, pri Novi Štifti za Ribničane in na samem svetem Kumu. Kjer boste pa še želeli shod imeti, boste pa povedali. Že naprej se veselimo teh shodov.

O, tudi z moškimi se da kaj lepega napraviti! Ali poznate Komendo? Lepa gorenjska fara tam pod Grintovci, kjer se je zgodila Mohorjeva povest »Peter Pavel Glavar«. Tam torej v Komendi smo vpeljali na praznik Brezmadežnega spočetja nanovo moško Marijino družbo in sprejeli vanjo 90, reci: devetdeset mož. Kaj hočete lepšega, kakor tako armado mož videti zbrano pred Marijinim oltarjem? Mladeniška družba je bila že prej krepka, zdaj pa še moška. Hvala Bogu, še je dobrih ljudi na svetu — in tudi med moškimi!

Sicer se nikar preveč ne ustrašite, da Vas bomo koj vse v Marijino družbo pobasali — o tem se da seveda govoriti — toda to prepričanje mora prodreti: Tudi moški so poklicani k pobožnosti in svetosti in na prve nebeške sedeže. Saj jih ženskam tudi privoščimo, a — za duri odriniti se ne damo!

## Kaj se vidi na Goriškem.

(Poroča urednik. — Dalje.)

Dolga je bila naša pavza. Tam spomadi, meseca junija, se nam je nit pripovedovanja utrgala, in nismo je mogli spet zvezati do danes. Večkrat so me Goričani že vpraševali: »Kaj ne boste več nadaljevali potopisa po Goriškem?« Prišli smo do Gorice, v Gorici smo pa kar obtičali. Saj pelje železnica še naprej; idimo, idimo dalje! — Imate prav, ljubi Goričani, ostal sem vam dolžan še drugi kos potopisa: od Gorice do konca dežele. Boste že oprostili — ko je pa svet tako širok in ceste vodijo na vse strani, zato me večkrat speljejo zdaj na to, zdaj na ono stran. Prišel je vmes evharistični kongres v Rimu in potegnilo me je tja. In moral sem vam malo povedati, kaj je bilo tam imenitnega. Nisem pa mislil, da me bo Rim toliko zamudil. No, zdaj ko smo z njim v kraju, pa lahko potujemo in se razgledujemo po Goriškem dalje.

Tistim, ki imajo danes Bogoljuba prvič v roki, moram povedati, da popisujem svoje potovanje po Goriškem iz leta 1918, malo pre-

den je vojska minula. Zdaj teče že 5. leto od tega in zato so mi podrobnosti v spominu že nekoliko zatemnele.

Povem vam pa, da takole potopisovanje ni brez vsake nevarnosti. Kako to? Ali se je bati, da se na poti kam prekucnemo, pobijemo, polomimo? Tega ne, pač pa — zamerimo... Tako sem slišal, da sem se z zadnjim svojim potopisom po Goriškem nekje nekaj zameril, pa ne bom povedal kje.

Zato bom pa tale potopis začel s tem, s čimer sem zadnjič Bogoljuba končal. Ali ste brali na koncu lista v listnici uredništva, da prosim za odpuščanje vse tiste, katere sem kdaj kaj razžalil? In da bomo popolnoma pobotani, tukajle še enkrat ponavljam to prošnjo do vseh, katere bi bil kjerkoli in kakorkoli kaj razžalil — bodisi v Bogoljubu ali pa zunaj Bogoljuba. Človek je neroden kot štorklja, pa se zdaj zaleti v enega, zdaj v drugega, in ga kaj dreigne — časih še sam ne ve, kdaj. Na potovanju se oziram seveda krog sebe.

vidim to, slišim ono, pa povem svojo sodbo — ko bi opisoval samo kraje in hiše, bi pa bilo popisovanje prazno in suhoparno; saj ne pišem zemljepisja, ampak doživljuje in vtiske. Časih zapišem kakšno za kratek čas; mislim, da se bo dobro prilegla, pa ne čutim in ne slutim, da je bližnjega — spekla. Časih me pa tudi naglica posmukne in potegnē za seboj, pa izrečem ali izbruhnem katero, katere mi je potem žal, močno žal. Kar peče me taka beseda in bi jo najraje nazaj potegnili, če bi se dalo. O sv. Hieronimu beremo, da se je večkrat na prsi trkal in vzdihoval: »Parce mihi, Domine, quia Dalmata sum«: Zanesi mi Gospod, ker sem Dalmatincec, to je: vročekrvnež! Tudi jaz tako trkam in zdihujem; Parce mihi Domine, zanesi mi Gospod, zanesite mi tudi vi, ki vam delam težave! Saj žaliti nikogar ne želim; pa se le primeri zoper človekovo voljo. Povedati pa tudi smem — prizadevam v tolažbo — da se pri vsaki sveti maši posebej spomnim vseh tistih, katere sem kaj razžalil, pohujšal ali kakorkoli oškodoval, da bi jih Bog odškodoval in popravil moje nerodnosti.

Da se bomo pa prav razumeli, moram pa takoj dostaviti, da če ne želim nikogar žaliti in mi je žal, če ga — s tem se pa ne odrečem pravici, da bi ne smel grajati resničnih napak. To je pa nekaj drugega. Tej pravici se pa pridigar ne more odreči in tudi Bogoljub ne. Le berite preroke, kako ostro grajajo napake svojega ljudstva! Jaz nisem prerok, ampak revež in siromak, toda neke vrste prerok je vsak pridigar — preroki niso samo prerokovali, ampak predvsem ljudi svarili — in kakor prerok, mora tudi pridigar, ali z besedo ali s peresom, svariti in grajati, kar ni prav. Tam nekje — ne bom povedal, kje — so grozili, da ne bodo več Bogoljuba naročili, ker jih je imenoval, da se niso poučnega shoda udeležili. Če ne pridejo poldrugo uro daleč na shod, ko drugi pridejo 5 in 6 ur daleč, pa se veseli in hvaležni vračajo, potem jim nisem nobene krivice storil. Če zaradi tega kak naročnik odpade, Bogoljub zato ne bo nehal hvaliti, kar je hvale, pa tudi ne grajati, kar je graje vrednega. Osebnó žaliti, tega pa ne želim in to obžalujem. Zato ta oddelek sklenem s še enkratno prošnjo: Parce mihi Domine, zanesi mi Gospod in zanesite in odpustite mi vsi, katerim sem storil kaj žalega!

I, kje pa je Goriška? Ti govoriš o vsem mogočem drugem — ali si pozabil, da si na vrh članka zapisal »Kaj se vidi na Goriškem«? Je že res, imate prav! Skoro bi bil res pozabil na Goriško — a boste že oprostili, da se, preden se podam na pot, pobotam z vsemi, s katerimi nam je prišlo kaj navskriž. Solnce

na; ne zaide v tvoji jezi, pravi lep rek, zato si moramo tudi mi vsi prijateljsko podati roke, potem bomo pa v miru božjem potovali in kramljali dalje.

Torej Goriška! Kje smo pa že? Prišli smo v Gorico in si jo tudi ogledali, kaj je vojska iz nje napravila. — Preden pa gremo dalje, vam moram povedati, da sem po tistem Gorico še enkrat videl. In sicer letos poleti. Torej štiri leta po svojem zadnjem obisku. V teh štirih letih se je spremenilo veliko, veliko... Goričani in Primorci sploh z Notranjci vred so prišli pod drugo državo in kaj bi še o tem govoril, saj veste, kako je!... Moram paziti, kaj zapišem, da spet koča ne žalim ali pa kaj ne škodujem... Kaj sem pa zdaj v Goričici videl? To, da so medtem Gorico že precej pozidali in popravili — da je pa še veliko razdrtije in čaka še veliko dela. Menda smem zapisati, da sem pričakoval — ko poznamo Italijane kot dobre zidarje — da je Gorica že bolj popravljena. Na Kostanjevici je cerkev še vsa razdrta, za kapelo služi refektorij (obednica), popravljenih je par sobic, kjer stanuje mala samostanska družina: P. Albert, gvardijan, in P. Marijan. Cerkvica sv. Antona je prav lično popravljena. Cerkev sv. Vida na Placuti pa še vsa razrušena. Cerkev sv. Ignacija na Travniku je, kakor je bila: božja služba se v njej opravlja, svoje rane pa še nosi. Semenišče je popravljeno. Nadškofijska palača je za silo zakrpana, pa tudi po stenah prav lepo popisana(!)... Stolna cerkev je obokana, a ne še popolnoma dovršena. V enem izmed stranskih oltarjev je bila podoba svetogorske Matere božje, lepo okrašena in v lučicah. Ko sem bil v cerkvi, so ravno prišla tri ali štiri dekleta noter, sredi cerkve lepo molile, potem pa šle še pred svetogorsko Marijo in dalj časa pred njo klečale. Prav dober vtisk se dekleta napravile name: preproste in pobožne so bile videti. Radoveden sem bil, odkod da so: ali so Slovenke ali Furlanke. Nisem se mogel premagati, da bi jih ne bil zunaj cerkve vprašal, odkod so. Imenovale so mi kraj, pa si ga nisem do danes v spominu obdržal. Gori nekje nad Kanalom mora biti; če se ne motim, hodijo v cerkev v Avče. Vesel sem bil dobrih deklet. Ko bi bile vse Goričanke take! — Zapomnite si dekleta: **Dekle je najlepša, če je skromna, ponižna in pobožna.** Druge lepote za moje oko — ni! In če se bolj šopiri in bolj postavlja, manj se mi zdi prikupljiva. Ker je to nekaj protinaravnega. In tako sodijo vsi, ki imajo dober okus. Tak okus ima — če smem po človeško govoriti — tudi Bog. Zato si je, ko je izbral mater svojemu Sinu, izbral n a j p o n i ž n e j š o izmed vseh deklet na svetu, in se neskonč-

no milostno »ozrl na nizkost svoje dekle«. Zato jo pa tudi blagrujejo vsi rodovi zemlje.

Če se Gorica še ni dvignila vsa iz razvalin, se gotovo tudi okolica ni. Pa v okolici to pot nisem bil, samo kar sem s Kostanjevice videl. Če se prav spominjam, je v Solkanu zvonik še vedno brez strehe in napol podrt, v Šentpetru stoji še vedno le nekaj zidovja, v Štandrežu pa, sem videl iz vipavske železnice, so ga ravno popravljali.

Gospodje so me povabili k seji kat. tiskovnega društva, v prodajalni istega društva smo se domenili zaradi prodajanja knjižice »Posvetimo družine presv. Srcu«, ki se zdaj ondi prodaja, kar naj, prosim, Goričani vzamejo na znanje in knjižico pridno kupujejo! In gospodje bogoslovci so me, ko so slišali, da sem prišel čez mejo, povabili k sebi v semenišče, kjer sem imel vpričo g. ravnatelja Castelliza, ki me je zelo ljubeznivo sprejel, malo predavanja o Marijinih družbah, o delu za treznost in podobno. Drugi dan sem jih še enkrat obi-

skal na vrtu in smo se še dalje časa razgovarjali o takih rečeh.

Kaj pa me je privedlo v Gorico? Bil sem na shodu Marijinih družb v vipavskem Ložu, in ker sem bil že enkrat čez mejo, sem pa še malo naprej pogledal, kako se Goričani zdaj imajo. Rad sem šel in kar naravnost povem, da če bo priložnost in bom utegnil, bom še šel. Zakaj pa? Zato, ker čutim potrebo, da smo si s Slovenci onstran meje v dotiki in prijateljstvu, da se med seboj preveč ne odtujimo. Treba je sicer v Ljubljani letati od Poncija do Pilata, da človek skupaj spravi svoje »pravice« za na pot, treba plačevati visoke takse, pa to se vse rado napravi na ljubo našim bratom in dobri stvari.

O shodu Marijinih družb v Ložu je Bogoljub takoj potem že malo poročal. Pa ker smo že enkrat spet pri tem, če vam je prav, bom pa prihodnjič o tem svojem potu še kaj povedal. Zanimalo bo, upam, tudi naše ljudi tu v Jugoslaviji, kako se godi našim bratom v nekih razmerah...

**Za dobro stvar naj se vam ne zdi škoda denarja! Od česa imaš več: od enega litra vina ali dobrega časnika? Liter vina izpiješ v kratkem, od dobrega lista, ki ne stane nič več, imaš užitek in dobiček celo leto. Človek ne živi samo od kruha, še manj od pijače, ampak od vsake besede, ki pride iz božjih ust.**



## Veliko misijonsko gibanje.

Vzvišena misel svetovnega misijonstva se oprijemlje čedalje širših krogov katoliškega življa; o tem pričajo številne prireditve, namenjene pospeševanju misijonskega dela in misijonske znanosti. Omenjamo najprej veliko mednarodno zborovanje duhovske misijonske zveze v Rimu (1.—3. junija 1922). To skupščino je pozdravil z znamenitim nagovorom tudi sv. oče Pij XI. Podobni kongresi (shodi) so bili v mestu Burgos na Španskem, v Parizu, Lionu in Utrechtu. Za akademike (izobrazbenice z visokimi šolami) je bil sklican poseben misijonsko-znanstveni tečaj v mestu Mödling pri Dunaju, kjer ima svoj sedež misijonska družba sv. Gabriela. Zborova-

nje je trajalo od 16. do 19. julija. Švicarji so imeli svoje misijonsko posvetovanje v krasnem božjepotnem mestu Einsiedeln od 5. do 7. avgusta. V Aachenu so zborovali od 3. do 10. septembra duhovniki in redovniki, ki so imeli svoj misijonski tečaj; hkrati so se pa navduševali za misijonsko delo na skupnem posvetu učitelji in učiteljice. Na katoliškem shodu v Monakovem je bila prirejena zanimiva misijonska razstava. Za misijonstvo je ob tej priliki vnel navzoče zlasti knez Löwenstein. Na vseh straneh se giblje in se dela, da se zemlja osvoji za kraljestvo božje. Tudi mi ne smemo zaostajati.



## Svetovna misijonska molitvena osmina.

(18. do 25. januarja.)

V cerkvenem življenju imenujemo osmino kakega praznika osem zaporednih dni, od katerih prvi je praznik, po katerem osmino imenujemo. Vsak dan osmine se navadno s kako molitvijo spominjamo glavnega praznika, prvega dneva osmine;

nik Paul, urednik anglikanskega lista »Lampe« (luč). Namen osmine je bil in je še: 1. združitev vseh (ločenih) kristjanov, 2. pokristjanjenje vseh poganov (misijoni). In kaj se zgodi čez dve leti (1910)? Redovnik Paul s svojim društvom »Sprave«



Nadškof sarajevski, dr. Ivan Šarić.

celo osmino pa lahko darujemo Bogu v kake posebne namene.

Zanimiva je v svojem početku in razvoju sedaj takozvana misijonska molitvena osmina (18. do 25. januarja).

Osmino so začeli opravljati l. 1908. anglikanci (torej kristjani, ki so ločeni od Rima). Misel je sprožil anglikanski redov-

in listom »Lampe« prestopi v katoliško cerkev! Osmino so opravljali tudi katoličani. Sv. oče Pij IX. jo je že l. 1909. odobrila in blagoslovil. Tudi anglikanska cerkev je uradno sprejela osmino. Benedikt XV. je pa 25. febr. 1916 s posebnim breve podelil osmini popolni odpustek pod navadnimi pogoji. Znani svetovni kongres

protestantskih in vzhodnih cerkva (1920) je sprejel osmino za svoje vernike. Leta 1921 so v Severni Ameriki vsi katoliški škofje priporočili svojim vernikom, naj opravijo osmino v označenj namen. Na Slovenskem je osmino priporočilo Apostolstvo v svojem molitveniku (131) in v posebnem zvezku.

Katoličani molijo vsak dan skozi celo osmino sledečo molitev:

»Naj bodo vsi eno, kakor ti, Oče, v meni in jaz v tebi; naj bodo tudi oni v nas eno, da bo svet veroval, da si me ti poslal« (Jan. 17, 21).

V. Jaz ti rečem; ti si skala.

R. In na to skalo bom postavil svojo cerkev.

Molimo. Gospod Jezus Kristus, ki si rekel svojim apostolom: »Mir vam zapustim, svoj mir vam dam,« ne glej na moje pregrehe, ampak na vero svoje cerkve, in utrdi jo po svoji volji v miru in edinosti. Ki živiš in kraljuješ Bog od vekomaj do vekomaj. Amen.

K molitvi skoro vsega krščanskega sveta se pridružimo z navedeno molitvijo tudi mi Slovenci! Našega glasu naj ne manjka! K zgoraj označenima glavnima namenoma lahko dodamo še naše posebne (n. pr. za prospeh slovenskega misijonišča, za misijonske poklice, za edinost v Jugoslaviji itd.).

## Otroci — mučenci.

Ni je ginljivejše slike kot je slika otroka, ki da svoje mlado življenje za sv. vero. Nedolžni betlehemski otroci so si prvi zaslužili venec mučeništva. Pa niso ostali sami. Sledili so jim mladi mučenci prvih krščanskih stoletij. Kdo ne pozna mladega sv. Tarzicija, nedolžne sv. Neže? Tudi pri teh ni ostalo. Vse do naših dni se ponavljajo te slike. Oglejmo si jih nekaj iz 17. stoletja!

Na Japonskem je bilo. Žrtev preganjanja je postal pater Karol Spinola, katerega je sv. Cerkev pozneje proglasila blaženim. Z veliko množico novospobrnenjencev so blaženega peljali na morišče. Pred smrtjo je še enkrat ogovoril svoje vernike-mučenike. Tu zapazi kristjano, katera ga je bila dalj časa skrivala pred biriči: »Kje je pa tvoj mali Ignacij, katerega sem krstil?« je vprašal bl. Karol ženo. »Tukaj je,« je rekla in je vzdignila štiriletnega fantiča, katerega je bila za to priliko oblekla v najlepšo obleko. »Z menoj bo umrl. Rada žrtvujem ljubemu Bogu najdražje, kar imam na svetu: svoje življenje in svoje dete.« In obrnjena k otroku je nadaljevala: »Glej tam svojega očeta, ki te je naredil za otroka božjega in ti dal življenje, ki je tisočkrat boljše kot to, katero boš kmalu končal. Priporoči se mu in prosi ga, da te blagoslovi.« Mali Ignacij je takoj ubogal, in ko je tako klečal, se je slišalo med poganskimi gledavci nevoljno mrmranje. Brez daljšega odlašanja so se rablji spravili na svoje krvavo delo; bali so se upora. Kmalu

so se privalile tri ali štiri glave mučencev pred otrokove noge, pa celo pogled na obglavljeno mater otroka ni mogel omajati. Ko je prišla vrsta nanj, je razgalil svoj vratak in ponudil svoj tilnik rablju, ki mu je z neusmiljeno roko zadal smrtni udarec.

V starih zapiskih japonskih mučencev beremo o šestletnem Vincenciju, ki je zavriskal, ko mu je stari oče povedal, da bodo kristjane iz Hizo naslednje dni pribijali na križ in da je že 20 križev naročenih. Malega Vincencija je samo skrbelo, če se bo dobil zanj primeren križ.

Med mučenci, ki so 1612 umrli v Arima na Japonskem, sta bila dva dečka Jakob in Just. Teta Marta, ki je že videla svojega moža in svoje otoke preliti kri za Kristusa, je sedaj pripravljala svoja dva nečaka na smrt. Umrli sta kot junaka. Že ko sta bila privezana na kol, je še starejši bratec opominjal mlajšega, naj gotovo ne pozabi pri smrti klicati ime Jezus. Jakobova glava je prva padla in se zatočila pred noge malemu Justu. Pa neustrašen je tudi on z imenom Jezus na ustnicah svojo glavo sklonil pred smrtnim udarcem.

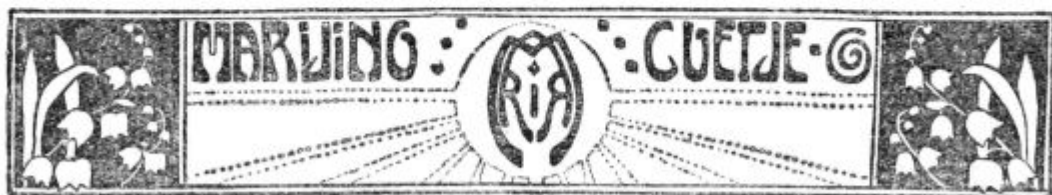
**Misijonski odseki.** — Od več strani smo dobil od Marijinih družb vprašanja, kako naj bi uredili misijonsko delo, da bi najuspešneje sodelovali s slovenskim misijoniščem v Grobljah. Kot odgovor na vsa taka vprašanja priobčimo najbrž že v prihodnjem »Bogoljubu« kratko navodilo za misijonske odseke.

## Sv. oče Pij XI. — za misijone.

(Posnetek iz pridige na lanskem misijonskem kongresu v Rimu.)

... »Če Naša hvaležnost do Boga in do vseh tistih plemenitih duš, ki so bile in so še orodje njegove milosti, nima meje, jo pa ima naše veselje. Častiti bratje in predragi sinovi! Veliko je storjenega, veliko doseženega, veliko duš je rešenih, veliko časti je dobil Bog. Pa koliko duš se še pogublja, za koliko duš je tekla Zveličarjeva kri zastoj. Goste trume ljudstev v črnem delu sveta in v neizmernih indijskih in kitajskih pokrajinah še vedno ča-

kajo besede zveličanja. Propaganda in misijonarji s škofi, svojimi vodniki, in s katehisti, svojimi pomočniki, člani raznih redov pa Bogu posvečene device, skratka, vsa sveta božja vojska stoji tam na bojišču tem množicam naproti. Toda to številce delavcev je še premajhno, zraven pa še primanjkuje sredstev!...« — In potem prosi ves katoliški svet, naj pomaga misijonom z ljudmi in denarjem.



### Poučni shod za predstojništva Mar. družb črniške dekanije na Goriškem.

V Kamnjah, dne 16. nov.

Brezdvomno je bil ta shod doslej najpomembnejša prireditev naših družb. Dasi delavnik in solnčen dan, je vendar vseh osem družb v dekaniji poslalo na zborovanje nad 100 zastopnic. Družbeni prostori v župnišču so bili okusno in komodno pripravljene. Zborovali smo — s presledkom poldruge ure popoldne — od 9. ure zjutraj do 4. ure popoldne. Poučne govore o dolžnostih predstojništva so imeli preč. gg.: dekanijski voditelj Leopold Cigoj, ki je vodil celo zborovanje; dekan Alojzij Novak; duhovni svetnik Ignacij Leban in župnik Franc Črni goj. Shoda sta se udeležila tudi še preč. gg. Henrik Črni goj in Josip Fon, ki nas je pri odhodu osrečil s toplim nagovorom. — Razpoloženje vsekozi praznično, navdušenje splošno in veliko. Za oddih med govori pesem in deklamacije članic raznih družb.

Zbor predstojništev je poleg splošnih obveznosti sprejel in enodušno odobril še sledeče sklepe:

1. V vsaki družbi se ustanove vsaj trije odseki:

- a) evharistični za pogosto prejetje sv. zakramentov in češčenje sv. R. T. ter snaženje in kinčanje cerkve;
- b) časniški za razširjanje dobrih ča-

sopisov in knjig. (Posebna agitacija za »Bogoljuba«.)

- c) Dobrodelni za dobrodelnost sploh kakor tudi za misijonsko propagando.

2. Uniformiranje v obleki: a) pri skupnem sv. obhajilu bela bluza in belo pokrivalo ter svetinja; b) pri slovesnih shodih, procesijah, dekanijskih shodih in skupnih javnih nastopih vsa bela oprava.

3. Boj proti nedostojni ženski modi — praktično z zgledom. Vsa obleka bodi zadosti dolga in široka, ne prozorna. Nikjer ne sme primanjkovati blaga!

4. Vse družbe si naroče »Apostolnice« in jih razdele med članice. Ob letu se sestavi statistika napredka.

5. Poučni shod za predstojništva bo odslej vsako leto. Nedeljsko popoldne v poletnem času.

6. Ustanovi se zveza predstojništev v dekaniji. Predstojništva naj bodo med seboj v osebnem ali pismenem stiku.

7. Vsaka družba bo molila pri shodih vsakikrat 1 Očenaš in Češčena Marijo za prosep in razširjanje Marijinih družb v dekaniji in v deželi sploh.

8. Družbe se zavzamejo z vso vnemo za razširjanje družinske posvetitve presv. Srcu Jezusovemu.

9. Predstojništva prevzamejo skrb za naraščaj in negovanje Mar. vrtcev ter nadzorovanje otrok v cerkvi.

10. Po vseh družbah se organizirajo po možnosti tudi zasebni sestanki.

Za razvedrilo nam je kamenjska družba ob sklepu podala še par deklamacij in pesmi, lep govor o »pravi dekliški izobrazbi« ter igro »Sirota«.

Lepo zborovanje smo zaključili s kratko pobožnostjo v cerkvi. Preč. g. dekanjski voditelj je izročil sklepe shoda v Marijino varstvo, preč. g. dekan pa nam je podelil blagoslov z Najsvetejšim. Še en pozdrav Mariji in polni duhovnega veselja

in svetega navdušenja smo se razšli s trdno voljo, da napravljene načrte udejevitvijo v svojih družbah.

O p. uredništva. Marljiva črniška dekanija bodi zgled vsem! Tam so najbolj vneti za Marijine družbe. Kar so pa dobrega sklenili na tem shodu, to posnemajte povsod! Misijonski odsek bi bilo skoro potrebno, da je ločen od dobredelnega, seveda se nazadnje dasta tudi združiti. Točke 2. v ljubljanski škofiji nimamo; ne moremo in nočemo pa braniti, če imajo kje veselje z belo obleko. Naša zahteva glede obleke v družbah je samo skromnost. Boj proti nedostojni modi mora biti, kakor v črniški dekaniji, naloga vseh družb. Točka 8. »posvečenje družin« bodi srčna zadeva vseh družb. Skrb za naraščaj pa ena glavnih skrbi vsakega predstojništva.

## Dekleta, ali znate ve tudi tako?

Po »Našem domu«.

Dekliška zveza v Braslovčah (Štajersko) je na dekliškem tečaju v Celju podala načrt, po katerem si je organizirala letos delo za razširjanje našega časopisja. Dekliška zveza ima poseben časniški odsek. V njem sta iz vsake vasi po dve dekleti, ki morata biti: 1. neustrašeni, 2. dovolj izobraženi in o časopisju poučeni in 3. pri ljudeh spoštovani. Ko pride čas agitacije za naše liste (to je sedaj decembra), se članice časniškega odseka snidejo k seji, kjer si napravijo podrobni načrt. Po vsaki dve agitatorici dobita za svojo vas tri pole: 1. prva je za seznam naših listov in njih naročnikov; 2. na drugi so popisani ubogí, ki si sami ne morejo naročiti lista, in tisti, ki — zapeljani — berejo nasprotnne liste; 3. na tretji poli pa so zaznamovani naročniki nasprotnih listov. — Ko so se v seji o vsem potrebnem natančno porazgovorile, gredo na delo. V vsaki vasi gresta obe v vsako hišo in agitirata za naročitev kakega našega lista. Če drugega ne, vsaj »Bogoljub« in »Glasnik presv. Srca« skušata spraviti v vsako hišo. Kjer pa je kak šoli odrasel fant ali deklica, pa »Naš dom«! Če le kolikaj mogoče, pa seveda predvsem »Slov. Gospodarja«, »Domoljuba«, onim, ki imajo več pod palcem, tudi »Stražo« ali celo »Slovenca«. V hišah, kjer imajo naše liste že naročene, pa starim naročnikom, izpolnijo položnice, odpošljejo naročnino, ako to želijo, in med letom pišejo tudi reklamacije. Obenem prosijo za podporo za

časniški sklad, iz katerega plačajo naše liste ubogim, ki jih sami ne morejo naročiti, in tistim, ki — zapeljani — berejo nasprotnne časnike. Agitatorice delajo tudi na to, da si ubožnejše družine, ki same ne zmorejo naročnine, kak naš časnik naročijo skupno. Ako v kaki vasi ni mogoče dobiti dovolj pogumnih, sposobnih agitatoric, pa gre na agitacijo za naše liste deklice iz druge vasi, z njo pa kaka dobra žena ali mož iz dotične vasi, ki pozna svoje sovaščane.

Ko je agitacija končana, se agitatorice zberejo zopet k seji, poročajo o uspehu in določijo, komu se kateri list naroči iz časniškega sklada.

Med letom agitatorice vzpodbujajo naročnike, da liste res prebirajo, ne samo naročijo. V drugi polovici leta pa kontrolirajo, ali je glede naročnikov kaka sprememba, ali se je naročilo kaj več itd.

S tako organ. delom za naše časopisje so vrla braslovška dekleta dosegla krasne uspehe! Letos je prihajalo v braslovško župnijo 596 naših listov (12 »Slovencev«, 17 »Straž«, 2 »Nova časa«, 125 »Slov. Gospodarjev«, 60 »Domoljubov«, 150 »Bogoljubov«, 143 »Glasnikov«, 66 »Naših domov« in 21 »Cvetij«); samo letos so dobile 196 novih naročnikov naših listov. Nasprotnih listov pa je v vsej braslovški župniji samo 38 (8 »Narodov«, 9 »Jugoslavij«, 4 »Jutra«, 3 »Nove dobe«, 7 »Kmetijskih listov«, 6 »Domovin« in 1 »Naprej«). Tako natančen pregled o naročnikih in

številu naših in nasprotnih listov ima časniški odsek braslovške Dekliške zveze!

Dekleta! Storite zdaj decembra po vseh župnijah po zgledu braslovške De-

kliške zveze! Če ne morete širiti vseh listov, pa vsaj glavne. Povsod pa skušajte iztrebiti slabe, kar najbolj morete! In izvršile boste bogoljubno, misijonsko delo!

## Ljubljanskim kongregacijam.

Zadnji dve leti smo imeli skupen shod v Unionu na Svečnico. Ker so pa takrat ravno dijaške počitnice in gredo dijaki domov, bo letos skupni shod v nedeljo, dne 28. januarja. Začetek ob 4. — Predlani je bila udeležba prav lepa, lani pa manj. Shod je za vse družbe in člane obvezen. Katera kongregacija in družbenik bi se skupnim prireditvam odtegoval, bi pokazal, da mu manjka marijanskega duha, ki je duh ljubezni, duh ponižnosti, duh bratstva in sestrstva. Ravnajte po lepem marijanskem geslu: O kako lepo in prijetno je, če bivajo bratje in sestre (v ljubezni) skupaj! — Pro-

gram prireditve se bo letos ločil od programa prejšnjih dveh let. Slišimo, da tudi ob taki priliki najrajši poslušate govore duhovnikov. To se vam bo ustreglo. Upriporil se bo na odru tudi ljubki dramatski prizor »Venčarica«. Zadnja pesem bo »Magnifikat«, ki ga bo pela cela dvorana v dveh zborih: eden na odru, drugi spcdaj v dvorani. Vsaka družba, ki ga še ne zna, naj se ga do takrat nauči po notah, ki jih imate v 3. številki »Bogoljuba« l. 1922. — Kakor doslej se bodo tudi letos sedeži prodajali, in sicer po 7, 6 in 5 dinarjev. — Predprodaja pri Ničmanu.

## Dopisi.

**Cerkno na Gorškem.** Vsajeno mlado drevcesce Marijine družbe ravno pred bojno vihro 1913 s prizadevanjem in žrtvami veleč. g. dr. Knavsca se je komaj vkoreninilo in že je prihrula bojna furija. V tem prežalostnem položaju se je že skoraj potapljala, a naša nebeška Brodarka nas je vzbudila: »Kaj se bojite, maloverne?« Krepko so držali naši čč. gg. voditelji krmilo, posebno trdno podlago ji je dal č. g. Stanko Stanič, in naš vneta novi g. voditelj Anton Krapež si prizadeva to drevcesce Marijino olepšati in pripraviti v prvotni stan. Imamo: a) evharistični odsek, brez katerega vsaki družbi manjka življenja; b) dobrod. odsek nas navaja k praktični krščanski ljubezni; c) cvetični zaljša šotore Gospodove in tron naše Matere; č) časniški nam je meč, s katerim se borimo proti sedanjí spačenosti. — **Sestanke imamo vsako nedeljo**, kjer nam č. g. voditelj pove marsikaj in navaja na vse dobro. — **Deklanjski shod** smo imeli v Počicah, prijazni Marijini cerkveci. Sešli smo se z noveško in otaležko družbo. — Tako se torej gibljemo, posnemaje zgled naših sosester širom slovenske domovine. Četudi v drugi državi, nas veseli, da se še ni sešla mednarodna konferenca, ki bi postavljala državne meje, kod naj ne seže ljubezen do Marije. Marijine hčere smo in Slovenke. (Dobro, dobro! Lepo pozdravljene! Urednik.)

**Marijine družbe v beneški Sloveniji.** O teh nam poroča gospod Češornja, kaplan v Bovcu: Pred vojno je bila Mar. družba skoro v vsaki vasi. Med vojno — duhovniki so bili pri vojaki — so zaspale in zdaj se še niso povsod prebudile. V **Terski** Benečiji obstoje te-le: **Platišča** 52 članic, **Čenebla** 40, **Subid** 50, **Podcerkev** 25. V **Podbrdu** dekliško-ženska, v **Zavrhu** dekliška. O dekliško-ženski **M. D.** v **Brdu** ter o dekliški v **Teru** nisem mogel doznati, ali sta se po vojni zopet oživili. V prvih štirih duhovnijah imajo še slovenske dušne pastir'e, v poslednjih štirih pa le laške, ozir. furlanske, ki slovenščine ne razumejo, dasi govori ljudstvo doma le slovensko. — V **Nadiški** Benečiji pa: **Šentpeter** 30, **Mažarola** 15, **Gorenja vās** 30, **Podutana** (= Sv. Lenart), **Trčmun** 30, **Lesa-Klodič** 60, **Tribilj**, **Kozica**, **Oblica**, **Gor. Barnas**, **Matajur** in zelo verjetno še v **Drenki**. Zaspale so v **Mersinu**, **Landarju Lazah** in v **Roncu**. Najboljše so v **Lesi**, **Tribilju** in v **Kozici**. Vse so dekliške. Fantje imajo »katoliške krožke« (**Circolo Cattolico**) v **Šentpetru** in **Dol. Barnasu** v **Nadiški** ter v **Vizontu** v **Terski Sloveniji**.

**Dodatek uredništva:** Ali bi ne bilo mogoče tudi v beneško Slovenijo »Bogoljuba« vpeljati? Ta kotič slovenske zemlje nam je še najbolj nedostopen. Skušajte, prosim, kateri imate z njim zveze, še nas z njim zvezati.

**Iz Brusnic** poročajo, da se je na praznik Brezmadežne Marijina družba posvetila presv. Srcu. Prav in lepol Skrbite pa Marijine družbe v Brusnicah in drugod, da se bodo tudi družine v fari posvečevale. Na shodu predstojništev v Šmihelu je bilo priporočeno, da širite knjižico »Posvetitev družine«. Navzoče so obljubile. A v teku pol leta se je pri

Krajcu v Novem mestu prodalo samo kakih 50 teh knjžic. Ne bodite samo poslušavci besede, ampak izpolnjevalci.

**Iz Brežic** poročajo, da se tam moli vsak dan pri prvi sv. maši rožni venec in na koncu molitev za vse umirajoče, ki bodo tisti dan umrli. — To je zelo hvalevredna navada, ki naj bi se pridno posnemala.



### Po domovini.

Nadžkof sarajevski dr. Ivan Šarić. »Bogoljub« je že povedal, da je Sarajevo dobilo novega nadškofa. Danes imate pred seboj sliko visokega ljubeznivega in prikupljivega gospoda. Rodom je Bosanec iz Travnika. Bog mu da; vladati dolgo in z velikim blagoslovom.

† Vizitator Francišek Javševc. Dne 21. nov. 1922 so v Ljubljani pokopali predstojnika jugoslovanske provincije misijonske družbe č. g. Franciška Jašovca. Pokojni je dosegel starost 76 let; v misijonski družbi je bil 52 let. Odlikoval se je ne le kot nadvse vesten delavec v svojem poklicu, marveč tudi po izredni modrosti, kakor tudi skromnosti in ljubeznivosti. Škof † dr. M. Napotnik ga je imenoval za duhovnega svetnika lavantinske škofije, kjer je večinoma deloval kot misijonar, pridigar, spovednik ter kot predstojnik misijonskih hiš. Imel je tudi mnogo misijonov ter vodil duhovne vaje na Avstrijskem, Ogrskem, Češkem in v Bosni. Ko je bila po prevratu ustanovljena posebna jugoslovanska provincija, je bil on imenovan za provincialnega predstojnika ali vizitatorja. Kot tak se je posebno zavzemal za Dijaški dom in za misijonišče v Grobljah, kjer se vzgaja misijonski naraščaj. V Misijonskem koledarju je naslikan tudi on z drugimi misijonarji ob priliki sedemdesetletnice misijonske hiše pri sv. Jožefu v Celju. N. p. v m.!

**Za priorja** z opatsko oblastjo je imenovan č. P. Avguštin Kostelec, predstojnik cistercijanskega samostana v Stični.

**Novo zvonilo** dobi za praznike škofijska stolna cerkev sv. Nikolaja v Ljubljani. Od prejšnjih peterih zvonov je ostal samo veliki, ki častitljivo doni. Za napravo novih zvonov so precej prispevali denarni zavodi v Ljubljani. Tudi trgovci so se dobro obnesli. Brez

vinarja uboge vdove in služkinje pa pri naitak ne gre nobena naprava.

»Vestnik« Dejanja sv. Detinstva Jezusovega za l. 1922. je v tisku in bo na razpolago okrog božiča. Ker so stroški za razpošiljanje po pošti zelo občutni, bi bilo prav ustrezno, če bi se mogli in hoteli gg. poverjeniki, ki pridejo tiste dni slučajno v Ljubljano, oglasiti v trgovini K. T. D. (Ničman), da bi sami prevzeli določeno jim število knjžic, ali pa naj bi pooblastili kako drugo osebo. S tem bi se prihranila lepa vsota za misijonske namene. — Kdaj se bodo knjžice dobile, bo objavljeno v »Slovincu«. Ako bi kje hoteli »Dejanje sv. Detinstva« nanovo vpeljati, treba samo željo sporočiti škofijskemu voditelju A. Čadežu, Semeiška ulica 2.

### Po svetu.

**Dragoceno tvaro** (papeško krono) so podarili svetemu očetu Piu XI., poprejšnjemu nadškofu v Milanu, bivši njegovi škofijani iz Milana. Trojna krona je iz zlata; na vrhu ima smaragd; vmes je pa vpletenih na stotine manjših diamantov, biserov, rubinov in smaragdov. Krasen dar priča, kako so spoštovali in še spoštujejo milanski katoličani svojega nekdanjega nadpastirja in sedanjega namestnika Kristusovega.

**Amerika — na robu prepada...** Tako je bilo čitati nedavno v nekem časopisu. Pa zakaj je na robu prepada, saj jo smatra toliko ljudi za obljubljeno deželo, kjer se cedi mleko in med? Propadanja je kriva ameriška brezverska šola. Vseučiliški profesor v Chikagi, James, se je nedavno izrazil, da ondodni učitelji vodijo šole hudodelcev in ustanavljajo kraljestvo hudobije. — Škodi brezverske šole se kažejo v verskem in nraevnem oziru. Časopisi so pravi katalogi umorov, samoumorov, ropov, goljuffij, nenravnosti in nepoštenosti in javnega pohujšanja vsake vrste

...« — Ali ne jadrajo tudi pri nas v take razmere? Brezverska šola je pogin vsake države; če nesreča ne nastopi v naglici, pa polagoma.

**Na Češkoslovaškem** se je verska zmeda z naslovom »narodna cerkev« že razklala. Načelnik dr. Farsky, ki si je nadel naslov »izvoljeni patriarh«, je z nekim profesorjem sestavil nov katekizem, ki ga je pa srbski razkolni škof Dositej obsodil. Izjavil je, da stoji izven temelja krščanskih verskih družb. Boga imenuje v tem katekizmu »živi naravni zakon«... Vsled tega se je del čeških razkolnikov odtrgal od voditelja dr. Farskyja; nastala je tako veja češke narodne cerkve. Zmota rodi zmoto in tako bo šlo naprej. Ubogi Čehi! Dositej se bo vrnil nazaj v Srbijo z zavestjo, da je njegovo poslanstvo rodilo le nesrečo!

**12.000 protestantov** je prestopilo lani na Angleškem v katoliško Cerkev.

**Mesto svetišč** se lahko imenuje Newyork. Skoraj neverjetno, a vendar resnično: nič manj kot 1400 cerkva se nahaja v tem svetovnem mestu. Največ jih imajo katoličani (321), nato pridejo ameriški anglikani (213), luterani 170, metodisti 157, presbiterijanci 146, baptisti 125, reformiranci 105; židje imajo 97 sinagog. — Izkušnja pa uči, da čim večja je mešanica raznih veroizpovedi, tem slabše je z verskim in naravnim življenjem.

**Dvorana zadnje večerje**, ki jo imenujejo »coenaculum«, je bila svoj čas, vsaj tako smo čitali — prepuščena v posest italijanskega kralja, ki ima baje neke stare pravice do nje. Po vojski so pa Angleži kot zmagovalci razglasili, da se Arabcem jamči pravica do vseh svetišč, ki so bila poprej v njih posesti. Težko, da bi sedaj ta sveti prostor dobili v roke kristijani. Dvorana je sedaj sicer očiščena in odičena s preprogami, polnimi napisov in molitev. Vsak obiskovalec mora sezuti poprej čevlje prav tako, kakor če hoče posetiti Omarjevo mošejo.

## Dobre knjige.

**Začetek in konec.** Tako se imenuje zopet nova zbirka našega najboljšega in najglobljega cerkvenega govornika dr. Mih. Opeka. Obsega petnajst govorov, v katerih nam govornik pretresljivo naslika naš najvišji vzor — Kristus a kot Sina božjega, moža bolečin in Zveličarja. Kar daje Opekovi govornik prav posebno vrednost, da vedno posega v prav vse globine in kote sedanjega človeškega mišljenja in življenja, četudi obravnava samo nasebi še tako teoretične in navidez od človeškega razuma oddaljene verske resnice. Opeka obdela vsak

verski nauk tako, da vsak poslušalec zagleda v njem natančno fotografijo svoje lastne notranjosti in vseh človeških zablod. Ravno zato so njegove pridige, ki so sicer preproste in brez težkih učenosti, tako pretresljive. Vedno zadenejo v živo, vedno lečijo tam, kjer je bolezen, vedno izpirajo rane tam, kjer v resnici so in vedno zdravijo tako, kakor je uspešno. Knjigo v teh bogopozabljenih časih, v časih mrzlih, sebičnih in od vseh naglavnih grehov otrovanih src prav toplo priporočamo. Naj se žrtvuje mali kapital 15 Din, kolikor knjižica stane (po povzetju 18 Din, v prodajalni 14 Din), v zameno za veliko večji dušni kapital, ki leži v tej knjigi in ki si ga lahko pridobiš, če imaš dobro voljo. Knjižica se naroča v prodajalni K. T. D., prej Ničman v Ljubljani, Kopitarjeva ulica.

**Kratka zgodovina katoliške Cerkve.** Ravno kar je izšla v drugi izdaji Strojjeva »Kratka zgodovina katoliške Cerkve« z 20 slikami. Najbolj merodajna sodba o tej knjigi je pač ona, ki jo je o njej izrekel tedaj, ko je izšla prva izdaja, slovenski zgodovinar pokojni kanonik dr. Gruden. Ocenil je knjigo v »Slov. Učitelju« in pisal med drugim: »Predvsem naj poudarjamo eno dobro lastnost Strojjeve cerkvene zgodovine, ki je pa zelo važna in se je doslej premalo pri nas upoštevala, namreč to, da med splošno cerkveno zgodovino vedno vpleta tudi dogodke iz domače slovenske zgodovine. S tem se v učencih vzbuja zanimanje za predmet. Pisatelj nove cerkvene zgodovine je samostojno obdelal zgodovinsko stvarino in podaja učencem najimenternejše dogodke iz splošne in domače cerkvene povestnice. S tem je zadel pravo smer. Tudi iz razdelitve tvarine, iz dogodkov in oseb, ki se opisujejo v posameznih poglavjih, je spoznati, da je pisatelj zgodovinsko stvarino dobro obvladal in jo modro omejil na one stvari, ki so za učence naših slovenskih šol najpotrebnejše in najzanimivejše. Splošno rečem še enkrat: Strojjeva Kratka zgodovina katoliške Cerkve je zelo primerna, modro sestavljena in lepo opremljena učna knjiga.« — Nova izdaja je vsestransko izpopolnjena, zlasti jo krasi lepe, dobro izbrane slike, ki so velikega pomena za zgodovinski pouk. Knjiga je izšla v zalogi Jugoslovanske knjigarne v Ljubljani in stane lično in trpežno vezana 26 Din; namenjena je sicer šolam, zlasti meščanskim šolam in višjim razredom osnovnih šol, pa bo dobrodošla vsakemu, kdor se hoče poučiti v zgodovini svete Cerkve, zlasti o veliki ljubezni in o velikih dobrotah, ki jih je sv. Cerkev izkazovala človeštvu v vseh časih.

**Spoinuj zapovedi!** Druga knjiga. Strani 464. Spisal Franc Bernik, župnik v Domžalah.

Razložene so v tem zvezku božje zapovedi od 4. dalje in cerkvene zapovedi. Gospoda župnika domžalskega občudujemo, da ima pri svojih tolikernih opravilih še čas take debele knjige pisati. Zato mu želimo, da jih tudi razpeča. Razlaga se prijetno bere in je prepletana z mnogimi zgledi iz novejšega časa. Knjiga se dobi samo pri njem. Cena je 22 Din brez poštnine. Dobi se tudi še prva knjiga, cena 15 Din.

**Za ministrante** je izšla v novem, dobro popravljenem natisu lična knjižica »Angelska služba«, ki uči, kako je treba streči pri sv. maši. Tudi oni, ki že več let ministri-  
rajo, jo bodo z veseljem brali in se iz nje marsikaj novega in lepega naučili, da bodo znali ne samo pravilno moliti latinske molitvice in pravilno zvončkatii, ampak se tudi pravilno vesti ter angelsko službo pobožno in spodbudno opravljati. Ministrantje, prosite svoje starše in druge sorodnike in dobrotnike, naj vam kupijo to knjižico, ako sami ne zmorete treh kronic! Dobi se v prodajalni K. T. D. (Ničman) v Ljubljani.

## Odpustki

za mesec januar 1923.

P. o. pomeni: popolni odpustek; v. o. pomeni: vesoljna odveza; br. pomeni: bratovščina.

**1. Ponedeljek. Novo leto.** P. o.: a) udom br. preč. Srca Mar.; b) udom »Družbe kršč. družin«; c) istim kakor 16. dan. — Tretjerednikom v. o.

**2. Torek. Presl. Ime Jezusovo.** Kjer se danes obhaja zunanja slovesnost tega praznika, dobe danes ali v osmini p. o. vsi verniki, ki prejmejo sv. zakramente, so pri sv. maši in molijo po namenu sv. očeta. V ljubljanski škofiji se ta slovesnost obhaja drugo nedeljo po Razglašenju Gospodovem. — P. o. istim kakor 16. dan.

**3. Sreda, prva v mesecu.** P. o. vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu in molijo po namenu sv. očeta.

**4. Četrtek, prvi v mesecu.** P. o. udom br. sv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi.

**5. Petek, prvi v mesecu.** P. o.: vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca Jez. in molijo po namenu sv. očeta; b) udom br. presv.

Srca Jez.; c) udom br. sv. Rešnjega Telesa kakor včeraj.

**6. Sobota, prva v mesecu. Sv. Trije kralji.** P. o.: a) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) udom br. sv. rožnega venca v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati, jim more mesto tega spovednik naložiti kako drugo dobro delo; d) udom družbe živega rožnega venca; e) udom br. za duše v vicalih; f) udom »Družbe krščanskih družin«; g) udom družbe sv. Petra Klaverja, ako obišejejo cerkev ter molijo za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očeta; h) istim kakor 16. dan; i) vsem, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja in molijo po namenu sv. očeta. — Tretjerednikom v. o.

**7. Nedelja, prva v mesecu. Sv. Družina.** Udom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. P. o.: a) udom br. presv. Srca Jezusovega; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) udom »Družbe krščanskih družin«, kjer se danes ponovi posvetitev sv. Družini.

**14. Nedelja, druga po Razgl. Gosp.** Kjer se danes (kakor n. pr. v ljubljanski škofiji) obhaja slovesnost praznika Imena Jezusovega, se dobijo isti odpustki, kakor 2. dan mesca.

**16. Torek. Sv. Berard in tovariši.** P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne.

**19. Petek. Sv. Bernard.** P. o. kakor 16. dan.

**23. Torek. Marijina zaroka.** P. o. udom »Družbe krščanskih družin«.

**25. Četrtek. Spreobrnjenje sv. Pavla.** P. o. udom br. preč. Srca Marijinega.

**28. Nedelja, zadnja v mesecu. Sv. Odorik.** P. o.: a) vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec; b) istim kakor 16. dan.

**30. Torek. Sv. Hi'acinta.** P. o. kakor 16. dan.

### Listnica uredništva.

Spet mnogo gradiva ostalo. Nekaterere reči se nam odkladajo od številke do številke. n. pr. Marta i. dr. Pa pridejo, pridejo čimprej bo mogoče. Saj teče hitro mesec za mesecem. — Najbolj pridni so že poslali poročila, kako delajo za »Boğoljuba« in druge liste. Boğ plati! Ste že pridni!

»Boğoljuba ne samo naročite, ampak tudi pridno berite!